

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἔξοχὴν παιδικὰν περιοδικὸν ἀγγεῖμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἐπιηρείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐναγγλισμὸν ἀριστῶν καὶ χρησιμῶτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξέμνητος ἔραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὕλων ἐν γένει ἐν ἕλλων Κρατῶν σελλήνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι: 16 Μαΐου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 24

Ἡ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΤΗΣ ΚΟΛΩΝΙΑΣ (ΘΥΡΑΛΟΣ)

Μέσα σ' ἓν ἀπὸ τὰ παλιὰ σπιτικά τῆς Κολωνίας, καθόταν ἓνα βράδυ ἓνας νέος μὲ συμπαθητικὴν καὶ ἔξυπνη φυσιογνωμίαν. Τὴν ἔποχην ἔκείνην, δηλαδὴ στὰ 1248, κυβερνοῦσε τὴν Κολωνίαν ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κόνραδ Χόχστεν. Ὁ δεσπότης αὐτὸς ζήληψε ποῦ εἶδε νὰ φτιάξουν ἀπὸ Στρασβούργο μιά τεράστια καὶ ὀρακία μητρόπολη, καὶ ἀποφάσισε νὰ φτιάσει στὴν πόλιν του μιὰ καλύτερη.

Μάζεψε λοιπὸν τοὺς μηχανικοὺς τῆς χώρας καὶ τοὺς εἶπε ὅτι θὰ πλήρωνε μὲγάλον βραβεῖον στὸ καλύτερον σχέδιον ποῦ θὰ τοῦ ετοίμαζαν.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μηχανικοὺς αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ νέος ποῦ ἀγρυπνοῦσε αὐτὴ τὴν βραδιά. Ἄς τὸν ὀνομάσουμε Λούτβιχ, γιὰ τὴν εὐκολίαν τῆς διήγησής, γιὰτί τ' ὄνομά του δὲν τῷ χεῖ ἀναφέρει πούθενά ἢ ἱστορίαν.

Ὁ Λούτβιχ εἶχε μπροστά του ἓνα σωρὸν σχέδια, καὶ κάθε τόσο ἐσθύνε, διόρθωνε καὶ κάπου-κάπου ἐξέσχιζε καὶ ἀπὸ ἓνα.

—Ὅχι, ἔλεγε, δὲν εἶναι αὐτὸ ποῦ θέλω.

Καὶ βασάνιζε τὸ μυαλό του, γυρευόντας νὰ βρῇ τὸ μεγάλο καὶ ὑπέροχον σχέδιον ποῦ θὰ τὸν δόξαζε σ' ὅλην τὴν Γερμανίαν, στὴ Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν.

Τὴ στιγμή αὐτὴ μῆψε μέσα στὸ ἐργαστήριον σιγά-σιγά μιὰ γυναίκα καὶ πλησίασε τὸν μηχανικόν.

— Λούτβιχ, τοῦ εἶπε, πρέπει νὰ πλαγιάσῃς, ἡ ὥρα εἶναι περασμένη.

— Ἀγαπητὴ μου Βέρθα, μὴν ἀνησυχεῖς γιὰ τὴν ὑγείαν μου. Ἐχω ἀπόφαση νὰ βρῶ τὸ σχέδιον, ποῦ θὰ μὲ κάνην ἐνδοξόν. Ἐγὼ σχέδιον, ποῦ δὲ θὰ μοιάζῃ μὲ κανένα ἄλλο στὸν κόσμον καὶ θάρχον-

ται νὰ τὸ θαυμάζουν ταξιδιώτες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Καὶ θὰ τὸ κατορθώσω, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ μὴ βρῶ ἀνάπαυσιν-μέρες καὶ νύχτες.

— Ναι, μὰ τώρα εἶσαι κουρασμένος πιά, οἱ ἰδέες σου θάξουν θολώσαι καὶ κοπιάζεις ἄδικα. Πήγαινε τουλάχιστον ἔξω νὰ πάρῃς λίγο ἀέρα καὶ αὔριον ἀρχίζεις πάλι.

— Ἐχεις δίκιο, ἀγαπητὴ μου Βέρθα, εἶπε τότε ὁ μηχανικός, πετώντας τὸ διαβήτη του στὸ τραπέζι. Ἄς πάω νὰ πάρω

νικὸς καὶ εἶμαι καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον... Μάλιστα ἂν ἤθελα, μπροσσοῦ νὰ διαγωνισθῶ γιὰ τὸ σχέδιον τῆς μητρόπολης, ἀλλὰ δὲ θέλω τὰ βλάψω τοὺς ἄλλους. Ἐγὼ κάνω σχέδια, ἔτσι, μόνο γιὰ τὸ γούστο μου καὶ ὕστερον τὰ σκίζω. Νά, ἰδέστε καὶ αὐτὸ ἐδῶ, δικό μου εἶναι.

Καὶ ξεδίπλωσε μπροστὰ στὰ θαμπωμένα μάτια τοῦ Λούτβιχ ἓνα θαυμάσιον σχέδιον, ποῦ ἐδειχνε μὲγάλην ἐμπνευσὴν καὶ τέχνην.

— Τί ὀρατε ἐργασία! φώναξε. Ἀφίστε με νὰ τὴν ἰδῶ καὶ νὰ τὴν θαυμάσω.

— Ὅχι, εἶπε ὁ ἀγνωστος, ἐγὼ δὲ συνηθίζω νὰ δείχνω τὴν ἐργασίαν μου...

Καὶ ἔχωσε τὸ σχέδιον στὴν τσέπη του.

— Τί θέλετε νὰ σᾶς δώσω γιὰ νὰ μοῦ τὸ δείξετε; ρώτησε ὁ Λούτβιχ τὸν ἀγνωστον, ποῦ μπορούσε νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴ δόξαν.

— Δὲ ζητῶ παρὰ μόνον ἓνα πράγμα: πούλησέ μου τὴν ψυχὴν σου καὶ ἀμέσως τὸ σχέδιον θὰ εἶναι δικό σου. Μὴ φοβάσαι τίποτα. Θὰ σ' ἀφίσω νὰ ζήσης πολλὰ χρόνια, ν' ἀπολαύσης καὶ τὴ δόξαν σου καὶ τὰ πλούτη σου.

— Ἄ, εἶσαι λοιπὸν ὁ σατανᾶς; Τώρα καταλαβαίνω!

Πήγαινε μακριὰ μου!

— Ὡστε δὲ θέλεις; Καλὰ!

Καὶ ὁ διάβολος ἔσχιζε τὸ σχέδιον κομματάκια κομματάκια καὶ τὸ πέταξε μέσα στὸ ρεθμὰ τοῦ Ρήνου.

Ὁ Λούτβιχ, καθὼς εἶδε τὸ ὑπέροχον ἐκεῖνον σχέδιον νὰ καταστρέφεται, δοκίμασε τὴν θλίψην, ὥστε ἢ καλὴ του ἀπόφαση κλονίστηκε. Σκέφθηκε ὅτι ἴσως ἔκαμε ἄσχημα νάρνηθῃ, καὶ ὅτι ἴσως σ' ὅλην του τὴ ζωὴν θάβησκε εὐκαιρία νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ δαίμονα. Ἐκεῖνος τὸ κατάλαβε καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὰ ποῦ ἐξέσχισα εἶναι μόνον τὸ ἀντίγραφο τοῦ σχεδίου. Τὸ πρωτότυπον τῶ-

— Πρέπει νὰ πλαγιάσῃς, ἡ ὥρα εἶναι περασμένη. (Σελ. 277, στ. α')

ρω λίγο ἀέρα. Ἴσως μοῦ ἔρθῃ καμμιὰ ἄλλη ἰδέα...

Βγήκε λοιπὸν ἔξω, στὴ νυχτερινὴν δροσίαν, καὶ σερπιανοῦσε στὴν ὄχθη τοῦ Ρήνου. Μὰ ἦταν τόσο ταραγμένος καὶ κουνοῦσε τόσο νευρικὰ τὰ χέρια του, ὥστε κάποιος ἀγνωστος τὸν πρόσεξε καὶ τὸν πλησίασε.

— Φαίνεται στενοχωρημένος, ἀφέντη, τοῦ εἶπε.

— Καὶ τί σᾶς νοιάζει ἐσᾶς; ἀπάντησε νευρικὰ ὁ Λούτβιχ. Καθένας ἔχει τίς σκοτούρες του.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ σᾶς μιλοῦ ἀπὸ ἐνδιαφέρον. Ἐβρῶ πὼς εἶστε μηχανι-

χω σπίτι μου. "Αλλά σὺ εἶσαι κούτσικι" ἀρνιήθηκες, Γειά σου!

— Σταθήτε! εἶπε τώρα ὁ Λούτβιχ, κυριευμένος ἀπὸ τὸν πειρασμό. Θέλω νὰ μὴ δώσετε τὸ σχέδιό καὶ σὰς δίνω ἐγὼ αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητάτε. Μόνο, νὰ ξέρω πὼς θὰ ζήσω πολὺ, ν' ἀπολαύσω τὴ δόξα μου καὶ τὰ πλούτη μου.

— Αὐτὸ σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

— Δὲς μου λοιπὸν τὸ σχέδιό.

— Σιγά, σιγά, ἀφεντικὸ. Πρέπει νὰ σιγουραριστῶ κι' ἐγὼ. Ἄβριο λοιπὸν, τέ-

«Κι' ὁ διάβολος ἔσχισε τὸ σχέδιό κομματάκια-κομματάκια.» (Σελ. 277, στ. γ'.)

τοια ὥρα, ἔλα ἐδῶ στὸ ἴδιο μέρος, νὰ υπογράψουμε ἓνα συμφωνητικὸ, ὅτι θὰ-σαι δικές μου ὅποτε σὲ χρειαστῶ, κι' ἀμέσως σοῦ παραδίδω τὸ σχέδιό. Χέρι μὲ χέρι, ἔ; Σὺμφωνοί!

Κι' ὁ διάβολος ἔγινε ἀφάντος. Ὁ Λούτβιχ γύρισε ἀργὰ στὸ σπίτι του, βουσιωμένος σὲ σκέψεις.

— Τί ἔχεις κι' εἶσαι ἔτσι συλλογιαμένος; τὸν ρώτησε ἡ γυναίκα του.

Ὁ Λούτβιχ κάθισε τότε καὶ διηγήθη-κε τὴν ἱστορία στὴ γυναίκα του, κι' αὐτὴ τοῦ εἶπε:

— "Ἀκούσε με, φίλε μου. "Ἐνα τόσο ὠραῖο σχέδιο, γιατί νὰ μὴ χρησιμοποιο-θῆ γιὰ μιὰ ἐκκλησιά, δπου θὰ δοξάζου-με τὸ Θεό, παρὰ νὰ τὸ κρατῆ στὰ χέ-ρια τοῦ ὀ τρισακάρωτος; Πρέπει νὰ καταφέρω νὰ τοῦ τὸ πάρω, χωρὶς νὰ υπογράψω συμφωνητικὸ. Φρόντισε νὰ δείξεις ἄλη σου τὴν πονηριά! Πάρε κι' αὐτὸ τὸ μετάλλιο, ποὺ μοῦ τῆχει χαρί-σει ἓνας θεῖος μου δεσπότης. Διψῶνεὶ κάθε κακὸ καὶ κάθε πειρασμό, καθὼς μοῦ ἔχει πεῖ.

Ὁ Λούτβιχ πήρε τὸ μετάλλιο καὶ τ' ἄλλο βράδυ βρισκόταν σ' ὀρισμένο μέρος.

— Ὑπόγραφε, τοῦ εἶπε ὁ δαίμονας, καὶ θὰ πάρης τὸ σχέδιό.

Μὰ ὁ Λούτβιχ ἄρπαξε ξαφνικὰ τὸ σχέδιό καὶ τὸ σκέπασε μὲ τὸ μετάλλιο.

Ὁ διάβολος θάλησε νὰ τ' ἄρπάξῃ πάλι, μὰ καθὼς εἶδε τὸ μετάλλιο, ὀπισθο-χώρησε τρομαγμένος.

— "Α, μὲ νίκησες! φώναξε θυμωμέ-νος. "Αλλά μὴ χαιρέσαι! Δὲ θὰ μπορέ-σης νὰ τελειώσης τὴν ἐκκλησιά, κι' ἄλ-λοι θὰ χαροῦνε τὴ δόξα!

Ἡ ἱστορία λέει ὅτι ἡ περίφημη αὐτὴ μητρόπολις τῆς Κολωνίας ἔμεινε ἀτέ-λειωτη ἐπὶ αἰῶνες ὀλοκληρῶς, καὶ μό-λις στὰ 1880 συμπληρώθηκε, δηλαδὴ μετὰ 600 χρόνια! Κι' ἔταν ἤθελαν νὰ ποῦν γιὰ κάτι ποὺ δὲ θὰ γινόταν ποτέ, ἔλεγαν:

— "Αὐτὸ θὰ γίνῃ, ὅταν θὰ τελειώσῃ ἡ μητρόπολις τῆς Κολωνίας!

Ο ΡΙΚΟΣ

Ἦταν μοναχογιὸς μιᾶς ἀσπρόμαυρης γάτας, ὅχι καὶ πολὺ ὀμορφῆς, ποὺ δὲν ἀκούστηκε ποτὲ μὲ τὸνομά της.

Ἐίχε ἢ δὲν εἶχε; Δὲν ξέρω. Φαίνό-ταν ὀμως νάνα ἀπὸ κανεὶς τῆς μικρῆς γάτας ποὺ δίνουν ὀλη τους τὴν προσω-πικότητά στὰ παιδιὰ τους καὶ κρατάνε γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους τὴν τιμὴ νάνα μη-τέρα τους. "Ἐτσι καὶ ἡ ἀσπρόμαυρη γά-τα ἦταν μητέρα τοῦ Ρίκου, καὶ δὲ ἀκού-στηκε μὲ ἄλλο ὄνομα.

Μάννα καὶ γιὸς ζῶσαν σ' ἓνα χωριά-τικο σπίτι, ψηλά σ' ἓνα βουνό. Στὸ σπίτι τοῦ κυρ-Ἀργύρη ποῦ, στὸ πείσμα τοῦ καιροῦ καὶ τῆς μόδας ποὺ εἶχε φτάσει κι' ὄς ἐκεῖ, φοροῦσε ἀκόμα φουστάνε-λες. Ἦταν περίεργος ἀνθρώπος. Ψηλός, λιγνός, μὲ μιὰ γρηγοράδα σπάνια γιὰ τὰ ὀγδόντα χρόνια του, ἀνεβοκατέβαινε τῆς ἀνηφοριῆς, ἐνῶ ἡ κατακάθαρη φουστα-νέλλα του ἀνέμιζε στὸ περπάτημά του. Μακριὲς μάλλινες κάλτσες, ἓνα μακρὺ παλτὸ, καὶ ἓνα μαῦρο σκουφάκι ποὺ ἔμοιαζε μὲ φέσι, συμπληρώνανε τὴ φο-ρεσιά του.

Γελαστὸς καὶ σβέλτος περνοῦσε στοὺς

ὀρόμους τοῦ χωριοῦ καὶ ἔλα τὰ παιδιὰ τὸν ξέρανε. "Ἐξερε νὰ λέγῃ τοῦ κόσμου τῆς ἱστορίας. "Άλλες γιὰ τὰ παιδιὰ, καὶ ἄλλες γιὰ τοὺς μεγάλους. Ποτὲ ὀμως δὲν ἤθελε νάκούσουν τὰ παιδιὰ τῆς ἱστο-ρίας τῶν μεγάλων, μὰ ὀποτε καὶ οἱ μεγά-λοι τῆς ἱστορίας τῶν παιδιῶν.

Σ' αὐτὸ ἦταν πολὺ ἀσχηρὸς καὶ κρα-τοῦσε μεγάλη δικαιοσύνη. Μὰ ὀλοι μὲ-νανε εὐχαριστημένοι, κι' αὐτὸς γελοῦσε ὀρες πολλὲς καλὸκαρδὰ μαζὶ τους.

Στὸ σπίτι του δὲν εἶχε μικρὰ παιδιὰ. Ὀλη του τὴν ἀγάπη τὴν εἶχαν πάρει τὰ ζῶα του, καὶ περισσότερο οἱ δυὸ του γάτες. Ἡ μητέρα, καὶ ποῦ πολὺ τὸ πι-κιδί της, ὀ κατόμαυρος Ρίκος. Τῆς πρόσε-χε, τῆς περιποιόταν τόσο πολὺ, ποὺ εἶχαν γίνεῖ κι' αὐτὲς παράξενα καὶ ἰδιότροπα ζῶα.

Τὸ χειμῶνα τὸ χιόνι ἔπεφτε τόσο ἀφθονο, ποὺ ἔκανε τῆς σκεπὲς τῶν σπιτιῶν νὰ τρίβουν ἀπὸ τὸ βῆρος, καὶ ἀπὸ τὰ δέντρα σὰ ξεχωρίζουσε μόνο τὰ κλαδιά τους. Οἱ ἀνθρώποι κάνανε καινούργιους ὀρόμους πάνω στὸ χιόνι γιὰ νὰ περπα-τοῦνε. Τότε ὀ κυρ-Ἀργύρης ἔπαιρνε τῆς γάτες του, τῆς κουκούλωνε μ' ἓνα χράμι καὶ τῆς ἔδραζε κοντὰ στὸ τζάκι ποὺ ἔκαι-γε χοντρὰ ξύλα. Καὶ τὴ νύχτα τῆς μά-ζεψε κοντὰ του, στὸ κρεβάτι του, γιὰ νὰ ζεσταίνουσαν.

Ὁ Ρίκος ἦταν πολὺ ὀμορφο ζῶο. Κατόμαυρο, μὲ μιὰ θαυμάσια μεταξωτὴ γούνα, χωρὶς οὔτε μιὰ τρίχα ἀσπρῆ ἢ κόκκινη. Τὴ νύχτα γινόταν ἓνα μὲ τὸ σκοτάδι, καὶ μόνο τὰ μάτια του λάμπα-νε μὲ μιὰ παράξενη λάμψη. Εἶχε μεγα-λώσει στὴν ἀγκαλιά τοῦ κυρ-Ἀργύρη. Ἡ ἀγάπη ποὺ τοῦ εἶχε καὶ τὰ χάδια ποὺ τοῦ ἔκανε ἦταν τόσα, ποὺ κάνανε τὴ ζηλιάρα μικρὴ γειτονοπούλα νὰ δώσῃ στὸν κατόμαυρο γάτο τὸ ὄνομα ἓνὸς παιδιοῦ, ποὺ ἦταν στὸ χωριὸ τὸ ἴδιο χαϊδεμένο καὶ παράξενο. Καὶ ἦταν πολὺ παράξενος καὶ ὀ Ρίκος. Κανεὶς ποτὲ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πιάσῃ, καὶ πολὺ περι-σσότερο ἢ μικρὴ γειτόνισσα, ποὺ δὲν μπο-ροῦσε νὰ ξεχάσῃ ὅτι αὐτὸς ἦταν ἡ αι-τία, νὰ στερηθῆ κάμποσα χάδια ἀπὸ τὸν γέρο γείτονά της.

Μ' ὀσα γλυκόλογα, μ' ὀσα καλοπιά-ματα κι' ἀν τοῦ ἔκανε, δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ τὸν πλησιάσῃ. Σὰν λασιχένιος γλυστροῦσε, πηδοῦσε, χανόταν μέσα ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ ἀπὸ μπροστὰ της. Ἐκείνη ὀμως τὸν κυνηγοῦσε ἀκούρα-στα, μὲ πείσμα, μὲ πονηριῆς, νὰ τὸν πιάσῃ, νὰ τὸν πιάσῃ μιὰ φορὰ. Πολλὲς φορὲς ἔφτασε πολὺ κοντὰ του, πατώντας ὀσο μποροῦσε ποῦ σιγά, μὰ μόλις ἀπλω-νε τὰ χέρια της γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ, ὀ γάτος γύριζε ξαφνικὰ σὰ νὰ τοῦ τῆλεγε κανεὶς, τὴν ἔδραζε μὲ τὰ χέρια τεντω-μένα, ἔτοιμη νὰ τὸν ἀγγίξῃ, πηδοῦσε καὶ γινόταν σκῆνη μπροστὰ της. Ντρο-πιασμένη τότε ἢ μικρὴ ξανάρχιζε μὲ

φωνῆς νὰ τὸν κυνηγάῃ, ὄς ποῦ αὐτὸς σκαρφάλωνε πάνω στὸ δέντρο ἢ στὰ κε-ραμιδία, ἔδραζε ἔξω τὸ κεφάλι του καὶ τὴν κοίταζε μὲ τὰ μεγάλα χρυσὰ μάτια του, νὰ τὸν κοιτάξῃ ἀπὸ κάτω ἀπεπι-σμένη.

Μόνο στὰ χέρια στὴ φωνὴ καὶ στὰ χάδια τοῦ κυρ-Ἀργύρη καθόταν γεμά-τος εὐχαρίστηση. Πολλὲς φορὲς τὰ βρά-δια, ὅταν ὀ κυρ-Ἀργύρης σκυμμένος στὸ τραπέζι ἔγραφε, ὀ Ρίκος ἔσπλωνόταν στὸ λαμπρὸ του σὰ γούνα σωστῆ, κι' ἀνοι-γόκλεινε τὰ μάτια του κοιτάζοντας τὰ γραφήματα, συλλογιαμένος.

ὄς τότε ὀ Ρίκος ἦταν πολὺ εὐτυχι-σμένος.

Μὰ τὸ καλοκαίρι ὀμως ἢ μητέρα του ἔφερε στὸν κόσμο ἄλλο ἓνα γατάκι ἄ-σπρο καὶ γκρι. Τὸ μικρὸ ἀρχισε νὰ με-γαλώνῃ πολὺ γρήγορα καὶ νὰ παίρνῃ ὀλα τὰ πρωτεία: στὰ παιχνίδια, στὸ φαί, στὰ χαϊδέματα. Ἡ μητέρα του ἦταν πάντα μαζὶ του, ἔτοιμη νὰ τρέξῃ νὰ παί-ξῃ, νὰ τὸ χαϊδέψῃ. Κι' ὀ κυρ-Ἀργύρης ἀρχιζε νὰ παίξῃ, νὰ χαϊδεύῃ, νὰ περι-ποιεῖται μόνο τὸ μικρὸ. Τότε κατάλαβα ὀλοι ὅτι ὀ Ρίκος ἦταν ἓνας μεγάλος γά-τος πιά, ὅτι δὲν τοῦ χρειάζεταν τίποτα, ὅτι μποροῦσε νὰ ζήσῃ καὶ μοναχὸς του.

Δὲν τὸν πρόσεχε πιά κανεὶς. Στὴν ἀρχὴ ὀ Ρίκος δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέ-ψῃ. Ἐξακολούθησε νάνα τὸ ἴδιο χα-ιδάρης, πεισματάρης, παράξενος. Μὰ ὀστερα ἀρχισε νὰ μὴ μπαίνει πολὺ στὸ σπίτι. Μονάχος γύριζε ὀλο στὸ περιδῶλι. Μὲ τὰ χρυσὰ του μάτια γεμάτα παρά-πονο, συμμαζεμένος σὲ μιὰ γωνιά, σιω-πηλός, κοίταζε τὰ πουλιὰ ποὺ πετοῦ-σαν, ἢ τὴ μητέρα του νὰ παίξῃ μὲ τὸ μικρὸ του ἀδελφάκι, νὰ κάθουν χίλια παιχνίδια, χίλια καμώματα, χωρὶς αὐτὸς νὰ πλησιάσῃ ποτέ.

Τὸ συνήθισσε καὶ στὸ σπίτι. Ὁ Ρι-κος ζεῖ πιά ἔξω, ἔλεγε ὀ κυρ-Ἀργύρης, καὶ δὲν ξέρει κανεὶς ποῦ τρώει καὶ ποῦ κοιμάται.

— Τρώει τὰ πουλιὰ... ἔλεγε ἢ μι-κρὴ γειτόνισσα.

Τὰ πουλιὰ ὀμως πετοῦσαν ψηλά, κι' ὀ Ρίκος δὲν εἶχε πιά τὴν δρεξὴ νὰ τὰ παραφυλάξῃ ἀπὸ τὰ κεραμιδία. ὄρες ὀλοκληρῆς καθόταν πάνω σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ πέτρες, χωρὶς νὰ νοιάζεται ἀν ὀ ἢ-λιος ἔπαιζε μὲ τὸ κατόμαυρο τρίχωμα του, ἢ ὀ ἀέρας σήκωνε τὰ ξερὰ φύλλα καὶ τὰ φέρνε ἀπάνω του...

Καιμὶὰ φορὰ ἢ μητέρα του ἔρχόταν μόνῃ της στὸ περιδῶλι. Τότε ὀ Ρίκος ἔτρεχε κοντὰ της, κι' ἀρχιζαν τὰ παλιὰ παιχνίδια, οἱ παλιὲς χαρῆς, τὰ παλιὰ χαϊδέματα, καὶ ὀ μαῦρος γάτος γινόταν πάλι τὸ παράξενο, τὸ χαϊδέατο ζῶο ποὺ ἦταν ἄλλοτε.

Μὰ ὀστερα ἔφυγε ἢ μητέρα του καὶ ὀ Ρίκος ἔμεινε στὸ περιδῶλι...

Ὁ καιρὸς περνοῦσε τὸ μικρὸ γατάκι

μεγάλωνε. Τὰ χαρούμενα παιχνίδια του, τὰ τρεξίματά του γέμιζαν κάθε γωνιά στὸ σπίτι. Ὁ Ρίκος, λυπημένος καὶ μο-νάχος, γύριζε ἔξω χωρὶς νὰ παίξῃ χωρὶς νὰ νικουρίξῃ. Κάτω ἀπὸ τὴ σκιά ποὺ ἔρχαν οἱ τριανταφυλλιῆς, ἔσπλωνόταν ἢ καθιστὸς, κοίταζε ὄρες πολλὲς τῆς κό-τες ποὺ βόσκανε γύρω του, ποὺ τὸν σπρώχνανε, ποὺ σηκώνανε σκόνες σκα-λίζοντας τὸ χῶμα, χωρὶς νὰ ἔχῃ διά-θεση οὔτε νὰ τῆς κυνηγήσῃ.

Τὸ φθινόπωρο, ὅταν ἀρχισαν οἱ βρο-χές, τὸ μικρὸ παραδῶλι γατάκι εἶχε γίνεῖ μιὰ ὀμορφῆ χαρὸπὴ γατούλα.

Γέμιζε τὸ σπίτι μὲ τῆς φωνῆς καὶ τὰ

τρεξίματά της. Εἶχε πάρει καὶ τὴ θέση τοῦ Ρίκου πάνω στὴν πλάτη τοῦ κυρ-Ἀργύρη, ὅταν τὰ βράδια ἔγραφε.

Ὁ Ρίκος δὲν φαίνόταν πιά κατόλου. "Ἐνα πρωτὸ τὸν βρήκανε πεθαμένο κάτω ἀπὸ τῆς τριανταφυλλιῆς, ποὺ ἦταν ἢ ἀ-γαπημένη του θέση.

"ὄταν ἤρθε ὀ χειμῶνας, ὀ κυρ-Ἀ-ργύρης εἶχε πάλι δυὸ γάτες νὰ φυλάξῃ ἀπὸ τὸ κρύο. Τὴ μεγάλη ἀσπρόμαυρη γάτα καὶ τὸ μικρὸ παραδῶλι γατάκι της. Ἐλεπε μόνο ὀ Ρίκος, τὸ κατόμαυρο παράξενο γατὶ ποὺ ἦταν ἀνάμεσά τους.

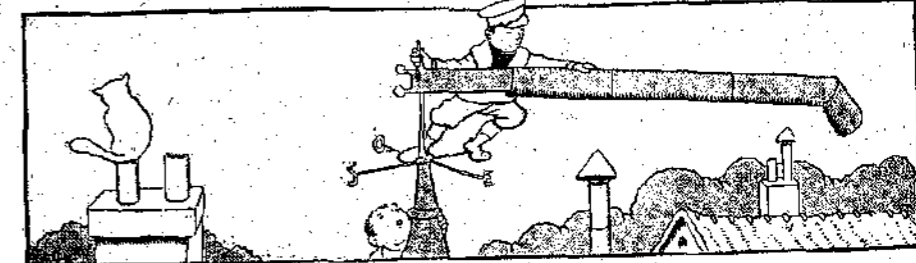
ΑΙΜΑΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΔ'

Ἐκείνη λοιπὸν τὴν ἡμέρα, ἔβλεπα ἀπὸ μακριὰ τὸν Πολύβιο, φοβήθηκα μὴ μοῦ κἀνὴ πάλι κανένα κακὸ, καὶ τῶραλα στὰ πόδια.

— Ψιτ! ψιτ! Ἀσπρούλη! μοῦ φώναξε τὸ κακόπαιδο (στὸν πύργο, μὴ ξε-ροντας πὼς μὲ λένε Χιόνη, μὲ εἶχαν βγάλει Ἀσπρούλη) καὶ μὲ κυνήγησε. Σκαρφάλωσα σὲ μιὰ ταράτσα. Ἐπειδὴ ὀμως εἶδα τὸν Πολύβιο νὰ μπαίνει

στὸ σπίτι, φοβήθηκα μὴν ἀνεβῆ κι' αὐτὸς στὴν ταράτσα γιὰ νὰ μὲ πιάσῃ, κι' ἔξακολούθησα νὰ σκαρφαλώνω ἀπὸ τοῖχο σὲ κούγγι κι' ἀπὸ κούγγι σὲ τοῖχο, ὄς ποῦ ἔφτασα στὴν πῶ ψηλὴ καμινάδα. Καὶ κάθησα ἐκεῖ -πάνω, ἦσυχος πιά πὼς ὀ ἐχθρὸς μου ἦταν ἀδύνατο νὰ μὲ φτάσῃ.

Τὴ ὀμορφῆ ποὺ ἦταν ἢ θεῖα ἀπὸ τὴν καμινάδα αὐτὴ! Κοίταξα δλόγυρα τὸ πῶρο, τὸν κάμπο, τὸ ποτάμι, τὰ βουναλάκια, τὰ βουνά, καὶ διασκέδαζα πολὺ. Σὲ λίγο ἔβγασα ὀλωσδιόλου τὸν ἐχθρὸ μου. Καὶ μοῦ φαίνόταν πὼς δὲν εἶχ' ἀνεβῆ κεί πάνω, παρὰ γιὰ νὰ χαζέψω, νὰ περάσῃ ἢ ὄρα...

Σὲ λίγο ὀμως εἶδα πάλι τὸν Πολύβιο, καὶ τὸν Γεώργιο μαζὶ του, στὴ δι-πλανὴ μου ταρατσούλα, δπου ἦταν κι' ἓνα πύργακι μὲ ἀνεμοδείκτη. Εἶχαν κου-βαλήσει κι' ἓναν καλιὸ σωλήνα ἀπὸ σόμακα, μακρὺ, ποὺ σκαρφάλωσαν καὶ πι-λεμοῦσαν νὰ τὸν βάλλουν στὸν ἀνεμοδείκτη, στὴν κορυφή...

Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω ποῖος ἦταν ὀ σκοπὸς τους, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀνη-σύχησα. «Ἐς τους νὰ παίξουν, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου. Ἐδῶ ποῦ εἶμαι δὲν μπο-ροῖν νὰρθουν ποτέ!» Κι' ἀλήθεια, ἢ καμινάδα, ὀπου βρισκόμουν, ἀπέχε τόσο πολὺ ἀπὸ τὸν ἀνεμοδείκτη τους, ὄστε γιὰ νὰ μὲ φτάσουν, ὀπρεπε νὰ κάμουν ἓνα πῆδημα στὸ κενό, ποὺ δὲν θὰ τῆκανε οὔτε γάτος.

'Αλλά γι' αυτό ακριβώς είχαν κουβαλήσει το μακρύ εκείνο σωλήνα. Κι' άφου, με πολλή κόπο, τον εφύρμισαν και τον έδεσαν γαρά στην κορφή του άνεμοδείκτη, δριζόντια, ο Πολύβιος τον καθάριζε σαν έλεγχο κι' άρχισε σιγά-σιγά να σέρνεται και να προχωρή προς την άκρη του. Τι επικίνδυνη γυμναστική!

Και πάλι δέν ανησύχησα. Γιατί ή άκρη του σωλήνα, καθώς τον είχαν δέσει στον άνεμοδείκτη, ήταν γυρισμένη από τo αντίθετο μέρος, ώστε κι' άν έφθανε ως εκεί ο Πολύβιος, αντί να πλησιάση την καμινάδα μου, θάπομακρονόταν άκόμα περισσότερο. Δέν είχα λοιπόν φόβο. «Άς τους νά παξουν!» ξανάπα. Και από περιφρόνηση, τους γύρισα τή σάχη κι' εξακολούθησα νά κοιτάζω τά όρατά τοπεία...

'Αλλά εκεί την έπαθα. Ο Γεώργιος, από κάτω, μ' ένα χοντρό μαστούνη, άρχισε νά στρώχνη τo σωλήνα. Κι' ο σωλήνας γύριζε, γιατί γύριζε μαζί του κι' ο άνεμοδείκτης. Μα κι' ο Πολύβιος γύρισε πάνω του, γιατί γύριζε μαζί του κι' ο σωλήνας. Έτσι ήρθε στιγμή-τού, καθώς ήταν καθάριζε στην άκρη

σχεδόν του σωλήνα, έφτασε τόσο κοντά μου, πού μπόρεσε, απλώνοντας τo ένα χέρι, νά με άρπάξη απ' την ουρά!

Αυτό έγινε τόσο γογγόρα, πού εγώ δέν είχα προφτάσει ούτε νά γυρίσω. Κι' άρπαζόντάς με από την ουρά και κρατώντάς με κραμασμένο στο κενό, μου είπε με κακία:

—'Ελα δώ!.. Καλά σ' έχω τώρα!.. Νά, γιά νά μάθης με ποιόν έχεις νά κάνης!

Και μάφησε στο κενό.

'Αλλο γκρέμισμα τώρα ο Χιόνης σας από ψηλά, κι' αυτή τή φορά χωρίς άλεξιπτωτο! Φαίνεται όμως πώς είχα συνειθισει από τότε. Κι' έπεσα στην αβλή του πύργου — ένα ύψος κι' εγώ δέν ξέρω πόσα μέτρα — χωρίς νά πάθω τίποτα!

'Έπεσα μάλιστα άπάνω σε μιά κόττα, πού λίγο έλειψε νά τή σκοτώσω. Και την άκουσα νά λέη, καθώς έφευγε τρομαγμένη:

— Τι σου είναι κι' αυτοί οί γάτοι! Έφτανήνχοι. καλά τούς λένει!

Γιατ' είχε ιδεί πού έπεσα στα πόδια μου, με την κοιλιά, και πού μπόρεσα νά σηκωθώ στη στιγμή και νά περπατήσω.

'Αλλά τί έκανε τώρα ο Πολύβιος; Σήκωσα τo κεφάλι μου νά ιδω.

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

Η ΜΙΡΑΝΤΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

— Συνέχεια από τo προηγ. και τέλος —

'Η Σουζάννα είναι ένας πολύ ευχάριστος άντρας. Μά παγαίνει παντού. Στα μεγάλα, πολυθέρατα βουλευάρια με τ' άπέραντα κτίρια, στα Ήλύσια, στο δάσος τής Βουλώνης, στους κήπους του Λουξεμβούργου και του Τουίλλερι, στις μαριονέτες... Θέλω νά τά ιδω όλα. Σταματούμε μπροστά στις κατάφωτες βιτρίνες των μεγάλων καταστημάτων και θαυμάζουμε τά εκθέματά τους. Μ' άρέσει προπάντων νά κοιτάζω τά όρατά κέρρινα μαννεκέν με τίς θαυμάσιες τουαλέττες. 'Απ' εδω θά προμηθεύομαι κι' εγώ τά φορέματά μου, όταν μεγαλώσω. Θαυμάμ τo δρόμο: ού ντε λά παι.

'Επειτα μ' άρέσει νά κοιτάζω τις πεντάμορφες πουπέ με τά μεγάλα παιχνιδιάρικα μάτια και τά κατακόκκινα μα-

γολάκια. — Θέ μου, πόση υγεία! — πού μου χαμογελούν πίσω απ' τo τζάμι. Έχω πάρει δυο απ' αυτές. Μά έχω κάνει και τoς' άλλα φώνια απ' τo Λουβρο, απ' τις γκαλερι Λαφαγιέτ. Πήρα και τo μαστούνη του μπαμπά και τo σάκι — ένα όμορφο κρέμ σάκι — τής 'Αντωνίας. Κυριακή. Ο μπαμπάς είναι σήμερα έλεύθερος. Πηγαίνουμε στη λειτουργία τής Νότρ-Ντάμ. Είναι μαζί μας κι' ή Σουζάννα. Τι όρατά εκκλησία! Τά κοιτάζω όλα με θαυμασμό. Στις πόρτες στέκουν άδελφός του 'Ελέους, με κάτασπρες κολλαριστές τραχηλιές και ψηλές μυτερές σκούφιες.

Κρατάνε κάθε μιά απ' ένα μεγάλο, ξύλινο κουτί και μουρμουρίζουν ολόένα με τή γλυκειά τους φωνή: γιά τούς φτωχούς, παρακαλώ.

Μέσα στην εκκλησιά είν' ένα γλυκό, μυστηριακό ήμίφως. Μυρίζει θυμίαμα. Εικόνα καμιά. Νά τo άγαλμα τής Παρ-

θένας. Πόσο όραία είναι. Ο βωμός της είναι στολισμένος με λευκά ρέδα. Μιά ναυουριστική φαλαμειδία απ' άνδρικές και γυναικείες φωνές, άνακατεμένη με τούς ήχους του άρμονίου, μου ναιδέει τ' αυτιά. Όλων τά χείλη φιθυρίζουν εδ-λαδικά τις προσευχές. Πόση γαλήνη νοιώθω στην ψυχή μου! Ψηλά απ' τά βιτρώ μπαίνει χλωμά τo φως.

Σχολά ή εκκλησία. Ο κόσμος φεύγει. Μένουμε μεις, νά ιδούμε τούς θησαυρούς τους. 'Επειτα ανεβαίνουμε από μιά στενή, σκοτεινή σκάλα ο' έναν απ' τούς πύργους της. Κουράζομαι γρήγορα απ' τo άδιάκοπο αυτό ανέβασμα, μά δέ λέω τίποτα. Θαυμάμ τήν «Παναγία των Παρισίων» του Ουγκώ, πού την είχα διαβάσει εδω και λίγο καιρό. 'Η Σουζάννα κούβεντιάζει με τo μπαμπά. Τήν άκούω νά τού λέη έτι ή εκκλησία αυτή είναι τo άριστοέργημα τής γοθτικής τέχνης. Ο μπαμπάς συμφωνεί.

Τ' άπόγευμα κάνουμε τόν περίπατό μας στο δάσος τής Βουλώνης. Τι παράδεισος γιά μικρούς και γιά μεγάλους! Αίμνες με κομψές βαρκούλες και κύκνους. Σπηλιές με μικρούς καταρράχτες. Ζωολογικός κήπος. Χίλια-δυο παιχνιδία. Νά ήταν εδω ο Πετράκης! Διασκεδάζω πολύ. 'Απ' τ' άμμοστρωμένα μονοπάτια περνούν ολόένα άστραφτερά αυτοκίνητα κι' όρατες άμαζόνες, πάνω σε ύπερρήφανα έλλογα. Χαρούμενες παιδικές φωνές άντηχούν παντού.

Τo βράδυ πάμε στην Όπερα. Μαζί μας κι' ή Σουζάννα. Τι καλός πού είναι ο μπαμπάς. 'Αλλα θαύματα εκεί. Τι όμορφα και τί λαδοσ οί κυρίες! Τι ευγένεια οί φρακοφορεμένοι κύριοι! Καθόμαστε μέσα στην κατάφωτη αίθουσα και περιμένουμε άνοπόμωνα ν' ανοίξη ή αύλαία. Θ' άκούσουμε «Ριγολέττο». Και νά, οε λίγο άρχίζει. 'Η μουσική του με γοητεύει. Είμαι συγκινημένη κι' απ' τις περιπέτειες του φτωχού Ριγολέττου. Κι' ή Σουζάννα φαίνεται ένθουσιασμένη.

Και μιά μικρή περιπέτεια: Είχαμε πάει με τή φίλη μου και τή μαμιά της στο Μέγαρο των Απομάχων, νά ιδούμε τόν τάφο του Ναπολέοντος. Κατόπι τραβήξαμε γιά τόν κήπο του Τουίλλερι. 'Η μαμιά τής Σουζάννας βρήκε κάποια γνωστή της κι' έπιασε κουβένια μαζί της. 'Εμεις νοικιάσαμε δυο μικρές βάρκες με πανί και παίζαμε τις λεμβοδρομίες μέσα στη στέρνα, μαζί με τ' άλλα παιδιά. Δέν ήταν βέβαια αυτό παιχνίδι γιά τήν ηλικία μας. Μάς διασκεδάσε όμως άρκετά. 'Η δική μου μάλιστα βαρκούλα ήρθε δεύτερη. Για νά γυρίσουμε στο σπίτι, έπρεπε νά περάσουμε τήν πολυθρόνη πλατεία τής Όμονοίας. 'Εχει περιμέναμε νά σταματήσει ο γαντοφορεμένος πόλιςμαν τις άτέλειωτες σειρές των αυτοκινήτων, γιά νά περάσουμε. Κι' όταν τις σταμάτησε, τo ανθρώπινο ρεθ-

μα, πού βιαζόταν νά περάση, με συμπάρσους μαζί του. Είχα χάσει τή Σουζάννα και τή μαμιά της. Τι είχαν γίνει; Είχαν προχωρήσει; 'Εφαγναν νά με βρουν; Δέν είχαν περάσει; Δέν ήξερα τί νά υποθέσω. Περίμενα κάμποση ώρα πάνω σ' ένα πεζοδρόμιό. Δέ φαινόταν. Άν ήμουν ένα μικρό κορίτσι, θάρχιζα τά κλάμματα. Μά οε μιά δεσποινίδα, δεκατεσσάρων χρονών, δέν έπιτρέπεται νά κλάψη ούτε όταν χαθή μέσα στο Παρίσι.

Ξέρω τήν οδó και τάν αριθμό του σπιτιού τής φίλης μου. Πλησιάζω έναν πόλιςμαν και τόν παρακαλώ νά με συνοδέυση. Δέχεται με προθυμία και με καθουσιάζει. Είναι πολύ ευγενής. Μπαίνουμε σ' ένα αυτοκίνητο και οε λίγο είμαστε στο σπίτι. Βρίσκω εκεί τo μπαμπά νά μās περιμένη. 'Η Σουζάννα κι' ή μαμιά της δέν έχουν γυρίσει ακόμη. Οί καϊμένες, θά ψάχνουν άνήσυχες νά με βρουν! Διηγούμαι στο μπαμπά τήν περιπέτεια μου και μου λέει πώς τά κατάφερα καλά. Δέν ξέρω μόνο μήπως με ειρωνεύεται.

Καθόμαστε με τή Σουζάννα στη βεράντα του σπιτιού τους και περιμένουμε τo μπαμπά. Θά πάμε στις Βερσαλλίες. Είναι ή πρώτη Κυριακή του Σεπτεμβρη κι' ανοίγουν, στους κήπους των Βερσαλλιών, τά νερά των συντριβανιών — όπως γίνεται πάντα τήν πρώτη Κυριακή κάθε μηνός. Μου λέει ή Σουζάννα ότι είναι ένα θαυμάσιο θέαμα. Τή μέρα αυτή τή λένε «ήμέρα των μεγάλων νερών».

Μέρα με τήν ήμέρα ή αγάπη μου γιά τή Σουζάννα μεγαλώνει. Είναι ένα άνεκτίμητο κορίτσι. Θά λυπηθώ πολύ όταν τήν αφήσω. Μου λέει, πώς μιλω καλά τά γαλλικά κι' είμαι πολύ έξυπνη. Δέν μπορώ όμως νά ος πω άν λέει τήν αλήθεια. Δέν μ' άρέσει νά όπερφηρανομαι.

Είμαστε μοναχές στο σπίτι. 'Η μαμιά της με τo Μάριο λείπουν γιά φώνια. Φλυαρούμε. Παίζουμε πιάνο. Κάποιος χτυπά τήν πόρτα. Ο ταχυδρόμος. Μάς δίνει ένα φάκελλο. Είναι από τή μαμιά. 'Εχει μέσα δυο κάρτες. Μιά γιά μένα και μιά γιά τή Σουζάννα. Μάς γράφει ότι μās πεθύμησε και τις δυο Καταλαβαίνω ότι τήν άδελφούλα της θά τήν έχει πεθυμήσει πού πολύ, γιατί έχει νά τή δη δυο χρόνια. 'Η καϊμένη ή μαμιά! Πόσο θάχει νοσταλγήσει τo σπίτι της. Μου στέλνει πολλά φιλιά και τά σόδη της στο μπαμπά. Μά γιατί άργει ο μπαμπάς; 'Επί τέλους, νάτος! Τώρα περιμένουμε τή μαμιά τής Σουζάννας και τo Μάριο. Σε λίγο έρχονται κι' αυτοί. Τους άποχαίρομε. Θά μείνουμε στις Βερσαλλίες δυο μέρες. Μαζί μας κι' ή φίλη μου.

Με τo μπαμπά γιά οδηγό τριγυρνούμε μέσα στις άπέραντες, θαυμάσιες αίθουσες των άνακτορών. Τι μαζικό παλάτι! Πολύτιμες τοιχογραφίες από μεγάλους ζωγράφους. Πλούσια έπιπλα. Χρυσάφι παντού. Άστράφτει τo παρκέτο. Τι θαυμάσιες αίθουσες γιά χορό, λέει ή Σουζάννα. Ο μπαμπάς — πού έχει ξανκροθεί κι' άλλες φορές — μάς εζήγει ολόένα: Αυτό είναι τo γραφετο του Λουδοβίκου ΙΔ'. 'Εδω είναι τo δωμάτιο του Μεγάλου Ναπολέοντος. Κι' εδω τής Μαρίας - Άντουανέττας.

'Εξω μουρμουρίζουν τ' αναρίθμητα συντριβάνια και μās καλεί ή γελαστή φύση. Τι παράδεισος! 'Εχει μαζευτεί πολλές κόσμος στα συντριβάνια με τά συμπλέγματα των μαρμαρίνων και μπρούντζινων αγαλμάτων, κι' απολαμβάνει, γεμάτος εθθυμία, τo πήδημα των νερών.

Περπατούμε όρες ολόκληρες, κάτω από καταπράσινες άλλες και μακριές δεντροστοιχίες. Τίποτα δέ δείχνει πώς άρχίζει τo φθινόπωρο. Παντού άνακαλύπτουμε καινούργιες όμορφιές. 'Εδω μιά μαγευτική λίμνη με γαλήνια άστραφτερά νερά. 'Εκει ένα μικρό κίόσκι, πνιγμένο στην πρρασινάδα και τριγυρισμένο απ' άγάλλματα. Πόσο ευτυχισμένοι θά ζούσαν εδω οί βασιλιάδες εκείνοι!

Γράφω κάρτες στη μαμιά και στις φίλες μου. Πρέπει νά μάθουν πώς πήγα και στις Βερσαλλίες. Στέλνω μιά και στην καϊμένη τήν Άλίκη. Είχα γράμμα της τις προάλλες. Είναι τώρα καλά. Περνά τις μέρες τής ανάρρωσής της στη γελαστή Ριβιέρα, με τή μαμιά της.

Τo βράδυ μās περιμένει ένα φαντασμαγορικό θέαμα μέσα στους βασιλικούς κήπους. Τά νερά των συντριβανιών είναι πολύχρωμα φωτισμένα και λές πώς βρέχει μιά φωτεινή βροχή, πότε κόκκινη, πότε μπλέ, πότε κίτρινη... Πόσα φωτεινά χρώματα, πού διαλύονται σέ ρουμπίνια κι' χρυσάφι! Φιλώ από ένθουσιασμό τή Σουζάννα. Είμαι σά μαγεμένη. Μιά νεράδα μέσα στο παραμυθένιο της βασιλείο.

Μιά μέρα ακόμη στις Βερσαλλίες κι' έπειτα πάλι στο Παρίσι...

Πώς πέρασαν δυο μήνες σαν όνειρο. Βαρκάδες τις σεληνοφώτιστες βραδυές στο Σηκουάνα. Περίπατοι ρωμαντικοί στο Φονταννεμπλώ, στο Σαιν-Κλοδ και στη Μεντότ, με τήν καλή μου φίλη. Κι' έπειτα οί επισκέψεις μου στα μουσεια με τo μπαμπά. Δυο ολόκληρες μέρες τριγυρίζαμε τις άτέλειωτες αίθουσες του Λουβρου. Πόσα άριστοέργημα μέσα σ' αυτές! Είδαμε τή «Τζακόντα» νά μās χαμογελά με τo περίφημο αινιγματικό της χαμόγελο, και τήν «Αφροδίτη τής Μήλου» νά λάμπει από όμορφα πάνω στο βάθρο της.

Μά όλα, μιά μέρα, τελειώνουν. Είχ'

άκούσει, πολλές φορές, τo μπαμπά νά τo λέει αυτό. Τώρα, όμως, κατάλαβα πόση πίκρα κλείνουν οί λέξεις αυτές, όταν πρέπει κανείς νά φύγη τo Παρίσι και μιάν αγαπημένη φίλη σαν τή Σουζάννα.

Δέν πρέπει όμως νά είμαι παραπονεμένη. Τά είδα όλα. 'Επειτα στην 'Αθήνα με περιμένει τóση δόξα! Θά διηγίμαι στις φίλες μου τί είδα εδω και θά τις κάνω νά με θαυμάζουν...

Φεύγουμε κύριο. Φιλώ με δακρυσμένα μάτια, πολλές-πολλές φορές τή Σουζάννα και τήν κάω νά μω υποσχεθώ ότι θά μās έρθη τo έρχόμενο καλοκαίρι στην 'Αθήνα. Κάτω στη σκάλα μου πέρνει τo χέρι και μω περνά ένα χρυσό βραχιολάκι με τήνομά της.

Καλή μου Σουζάννα! Και χωρίς τo βραχιολάκι σου, δέ θά σέ ξεχνούσα ποτέ...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ ΚΑΙ ΕΣΥΠΝΑΔΑ

Ο προφήτης Μοχάμετ καθότανε μιά μέρα στη σκηνή του μαζί με μερικούς διαδούς του και συνομιλούσε.

'Εξαφνα μπαίνει μέσα στη σκηνή ένας άγνωστός του και τού λέει:

— Έσύ είσαι προφήτης τού 'Ισλάμ;

— Ναι, τού άποκρίνεται ο Μοχάμετ.

— Και γιατί είσαι τόσο άσκημος;

— Μά εγώ δέν εδθύνομαι καθόλου γιά τούτο, τού λέει ψυχραμία ο προφήτης.

Ο άγνωστος βγήκε έξω από τή σκηνή και τράβηξε τo δρόμο του. Πήγε βρήκε μερικούς φίλους του και καυχήθηκε τήν τόλμη πού είχε νά πη τέτοιο λόγο-στον προφήτη. 'Ενας απ' αυτούς, θέλοντας νά έπανορθώση όπωσδήποτε αυτό τo άσκημο φέρομο, τράβηξε ίσια στη σκηνή, πού καθότανε ο προφήτης με τούς φίλους του, και τού είπε:

— Προφήτη τού 'Ισλάμ, είσαι ο ώραιότερος άνθρωπος, πού είδαν τά μάτια μου.

— Ναι τού λέει με ψυχραμία ο προφήτης, μά δέν περηφανεύομαι γι' αυτό, γιατί εγώ δέν έχωμα τόν έαυτό μου.

Όστούσο οί φίλοι του προφήτη δέν μπορούσαν νά εξηγήσουν ούτε τ' αντίθετα φροσίματα των δυο άγνωστων, μά ούτε και τις άπαντήσεις τού προφήτη, πού εΐτανε ίδιος πάγω κάτω σέ δυο αισθήματα τόσο αντίθετα. Και τέλος ένας τους, τόν ρώτησε. Ο προφήτης τούς έδωσε άμέσως τήν εζήγηση.

— Η όψη μου, είπε, είναι ο ψυχικός καθρέφτης αυτών πού με κοιτάζουν. Όσοι έχουν άσχηπη ψυχή, με βλέπουν άσχημα, γιατί βλέπουν τήν ίδια τήν ψυχή τους: όσοι πάλι έχουν όραία ψυχή, με βλέπουν όραία, γιατί στην όψη μου καθρεφτίζεται ή όμορφιά τής δικής τους ψυχής.

Από τις «Ανατολίτικες Ιστορίες»

Μ. ΦΙΑΝΤΑΣ

ΔΑΥΙΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ CH. DICKENS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μετὰ τὸ λουτρό, ἡ Ζαννέτα κι' ἡ θεία μου μὲ φέρεσαν ἕνα πουκάμισο κι' ἕνα παντελόνι τοῦ κ. Δίκ και με τίλιξαν σὲ δυὸ-τρὶα σάβλια. Θὰ ἔμοιαζα σὰν ταχυδρομικὸ δέμα, πάντως ὅπως αἰσθανόμουν μὴ ζεστασιὰ πολὺ εὐχάριστη. Πλάγιασα πάλι στὸ ντιβάνι κι' ἀποκοιμήθηκα ἀμέσως βαθιά.

Ἴσως ἦταν ὄνειρο. Ἄλλὰ μὲ φάνηκε ὅτι ἡ θεία μου ἔσκυψε ἀπάνω μου, ὅτι μέριασε τὰ μαλλιά μου ποὺ μὸυπεφταν στὰ μάτια, ταχτοποίησε τὸ μαξιλάρι μου κι' ἐφυγε μουρμουρίζοντας: Τὸ κακόμοιρο! Τὸ κακόμοιρο!

Μόλις ἐπύνησα, μὸυφταν νὰ φάω: φητὸ κότσοπολο και μπουσίγκα. Κάθησα στὴν καρέκλα, στενοχωρημένος μέσα στὰ πολὺ φαριδιὰ μου ροῦχα, ἀλλὰ δίκως νὰ τολμῶ νὰ δείξω τὴ στενοχωρία μου, κι' ἔφαγα σὰν πεινασμένος λύκος. Ἡ θεία μου με κοιτάζε κάθε τόσο λοζὰ και μουρμούριζε πάντα τὴν ἴδια λέξη: Τὸ κακόμοιρο! Τὸ κακόμοιρο!

Ὄταν τελείωσα, ἔστειλε και φώναξε τὸν κ. Δίκ και τοῦ εἶπε νὰ δώσει μεγάλη προσοχή στὴν ἱστορία μου, ποὺ μ' ἔκανε νὰ τὴ διηγηθῶ ἐγὼ, κἀνοντάς μου διάφορες ἐρωτήσεις.

— Ὅριστε κατὰστασι! φώναξε ἡ θεία μου, ἀφοῦ τελείωσα. Πιάνει και παντρεύεται ἡ μακαριτίσσα δευτέρη φορὰ! Τί ἤθελε νὰ ξαναπαντρευτεί; Δὲν ἤξερε ὅτι ἡ μεγαλύτερη βλακεία τοῦ κόσμου εἶναι νὰ παντρευτεῖ κανεὶς;... Ὑστερα αὐτὴ ἡ ὑπερήτρια με τὸ ἀγριο αὐτὸ ὄνομα—Πέγκ... Πέγκου, ἀκούς!—πιάνει και παντρεύεται κι' αὐτὴ, σὰ νὰ μὴν εἶχε ἰδεῖ με τὰ μάτια της τί παθαίνουν ὄσες παντρεύονται! Τί βλακεία! Θὰ τὴ δέρνει κι' αὐτὴ ὁ ἀντρας της, νὰ μᾶθει νὰ θέλει παντρεῖ! Ἄκούς ἐκεῖ κατὰστασι!

Ἐγὼ τόλμησα νὰ διαμαρτυρηθῶ και νὰ πῶ, ὅτι ἡ Πέγκου ἦταν ἡ καλύτερη καρδιά τοῦ κόσμου, ὅτι μ' ἀγαποῦσε σὰ δευτέρη μητέρα μου, κι' ὅτι εἶχε παρασταθεῖ στὴ μητέρα ὡς τὴν τελευταία της στιγμὴ. Ἐδῶ ὅμως με πήραν πάλι τὰ δάκρυα, και κλαίγοντας εἶπα ὅτι ἡ Πέγκου πάντα θὰ με δεχόταν στὸ σπίτι της μ' ἀνοιγμένη ἀγκαλιά, ἀλλὰ ντράπηκα νὰ πᾶω νὰ της χευτήσω τὴν πέρτα...

— Καλά, καλά! φώναξε ἡ θεία μου. Τὸ παιδί αὐτὸ ἔχει δικιο νὰ ὑπερασπίζεται ἐκείνους ποὺ τὸ προστάτεψαν... Ἄ, Ζαννέτα! γαιδούρια! Τρέξε!

Νέος κατακλυσιμὸς, νέα τρεχάματα της Ζαννέτας. Καὶ ἔτσι αὐτὰ τὰ καταραμένα ζῶα ἤρθαν νὰ σαματήσουν τὴ συζήτηση και νὰγαβάλουν τὴν ἀπόφασι γιὰ τὴν τύχη μου.

Ἡ θεία μου κυριεύτηκε ἀπὸ φοβερὸ θυμὸ γι' αὐτοὺς τοὺς ἀδιδρόμους γαιδάρους, ἔλασε τὴν ὑπόθεσι μου και ζήτησε τὴ γνώμη τοῦ κ. Δίκ. Ἄν μποροῦσε νὰ κάμει μόννησι σ' ἔλους τοὺς ἰδιοκτητές καιδάρων της περιοχῆς. Κι' αὐτὸ βάστηξε ὡς τὴν ὄρα ποὺ δειπνήσαμε.

Ὑστερα ἡ Ζαννέτα σήκωσε τὸ τραπέζι, ἔκλεισε τίς κουρτίνας κι' ἔφερε ἕνα σκάκι.

— Τώρα, κύριε Δίκ, εἶπε ἡ θεία μου κοιτάζοντάς τον σοβαρά, ὅπως και τὴν ἄλλη φορὰ, ἔχω νὰ σᾶς κάμω ἀκόμη ἕνα ἐρώτημα. Κοιτάζτε αὐτὸ τὸ παιδί.

— Τὸ γιὸ τοῦ Δαυὶδ; ἔκαμε ὁ κ. Δίκ με ὕφος χαζό.

— Ἀκριβῶς. Τί πρέπει νὰ τὸν κάμω; Τί θὰ ἐκάνετε σεις στὴ θέση μου;

— Τί θὰ ἔκανα ἐγὼ στὴ θέση σας; — Μάλιστα.

— Ὅα τὸν... ἂ, ναί, θὰ τὸν ἔβαζα νὰ κοιμηθεῖ, γιὰτὶ ἡ ὄρα εἶναι περασμένη.

— Ζαννέτα! φώναξε ἡ θεία μου θριαμβευτικά, ὁ κ. Δίκ ἔχει πάντα δικιο. Ἐτοίμασε τοῦ κρεβάτι και βάλ' το νὰ κοιμηθεῖ.

Μὲ πήραν λοιπὸν και μ' ἀνέβασαν στὴν κρεβατοκάμαρα σὰν αἰχμάλωτο ὑπὸ συνοδεία. Ἡ θεία μου ἐμπροσθοφυλακή κι' ἡ Ζαννέτα ὀπισθοφυλακή.

— Τί μωρίζεις, Ζαννέτα; ρώτησε ἡ θεία μου στὴ σκάλα.

— Ἐκαθα τὸ καλιοπουκάμισο ποὺ φοροῦσε, ἀπάντησε ἡ διηγήτρια.

Σκέφθηκα λοιπὸν κι' ἐγὼ ὅτι γιὰ νὰ κάψουν τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσα, θὰ πῆ πως δὲν εἶχαν σκοπὸ νὰ με διώξουν, τουλάχιστο γιὰ τὴν ὄρα.

Ὅστος δὲ μούδωσαν ἄλλα ροῦχα κι' ἐξακολουθεῖσα νὰ κολυμπῶ μέσα στὰ ροῦχα τοῦ κ. Δίκ. Ἡ θεία μου μ' ἀφίσε, ἀφοῦ μὸυ εἶπε ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀφίσω τὸ κερί ἀναμμένο πάνω ἀπὸ πέντε λεπτά, και βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, κλειδώνοντας τὴν πόρτα ἀπ' ἔξω. Φαίνεται, θὰ τὴς εἶχε περάσει ἡ ἰδέα πως ἐγὼ εἶχα τὴ συνήθεια νὰ τὸ σκάζω ἀπὸ τὰ σπῆτια, γι' αὐτὸ πήρε αὐτὴ τὴν προφύλαξη.

Τὸ δωμάτιό μου ἦταν πολὺ ὄραϊο κι' ἔβλεπε πρὸς τὴ θάλασσα, ποὺ τὴ φώτιζε τότε τὸ φεγγάρι. Ἐκαμα τὴν προσευχή μου, ἔσδουσα τὸ κερί και στάθηκα στὸ παράθυρο, κοιτάζοντας τὸ σεληνόφως πάνω στὴ θάλασσα, σὰ νὰ ἦταν κἀνὴν μαγικὸ βιβλίο, ἔπου νὰ μποροῦσα νὰ διαβάσω τὴ μοίρα μου. Καὶ μὸυ φάνηκε πάλι ἐκείνης τὴ στιγμῆ, ὅτι ἡ εἰκόνα της μητέρας μου κατέβαινε ἐπίσημα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, φέρνοντάς μου τὴν παρηγοριά και τὴν ἐλπίδα.

Μὲ τὴν καρδιά μου ἤσυχη και ζεστή, πλάγιασα (ἂ, με τί ἀπεριγράπτη ἠδονή!) σὲ μὴ γωνιά τοῦ ἦταν ἄσπρα σὰν τὸ χιόνι, και παρακάλεσα τὸ Θεὸ νὰ μὴ μ' ἀφίσει ἄλλη φορὰ νὰ κοιμηθῶ στὸ χῶμα και στὸ βυαίθρο, και νὰ μὴ λησμονεῖ ποτὲ ἐκείνους ποὺ βρίσκονται χωρὶς στέγη και δὲν ἔχουν ποῦ νὰ γείρουν τὸ κεφάλι.

Και σιγά-σιγά, κατέβηκα στὸν κόσμον τῶν ὄνειρων, ἀκολουθώντας τὸ χρυσὸ μονοπάτι, ποὺ σχεδίαζε τὸ σεληνόφως πάνω στὴ θάλασσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τί θὰ με κάνει ἡ θεία μου;

Τ' ἄλλο πρωί, ὅταν κατέβηκα, βρήκα τὴ θεία μου βυθισμένη σὲ τόσο βαθεὶς σκέψεις, ὅστε τὸ σαμοβάρι ἔβραζε μπροστά της και κινδύνευε νὰ χυθεῖ, χωρὶς νὰ τὸ προσέξει. Ἐδουχῶς ἡ παρουσία μου ἔσωσε τὴν κατάστασι.

Εἶχα μεγάλη περιέργεια νὰ μάθω τί σκεπτόταν γιὰ μένα, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσα νὰ τὴ ρωτήσω.

Ὄταν τελείωσε τὸ πρόγευμά της, ἀκούμπησε στὴ ράχη της καρέκλας της και με κοιτάζε τόσο προσεχτικά, ὅστε ἄρχισε νὰ με στενοχωρεῖ, και τὰ χέρια μου μπερδεύονταν καθὼς ἔτρωγα και πνίγηνκα καθὼς ἔπινα τὸ τσάι μου.

— Ἐτσι λοιπὸν! εἶπε τέλος ἡ θεία μου, χωρὶς νὰ πᾶψει νὰ με κοιτάζει ἐξεταστικά.

Τὴν κοιτάξα στὰ μάτια με σεβασμὸ και με φόβο.

— Τὸυγραφα! εἶπε πάλι.

— Ἄ;

— Ἐγραφε στὸν πατρώ σου. Τοῦστελα ἕνα γράμμα, ποὺ πρέπει νὰ τὸν κάμει νὰ προσέξει πολὺ, ἀλλοίως θὰ σὲ πάρω νὰ σὲ πᾶω ἐγὼ. Τοῦ τὸ γράφι.

— ἔρε ποῦ βρίσκομαι, θεία μου; ρώτησα τρομαγμένος.

— Τοῦ τγραφα.

— Καὶ τώρα, θὰ... θὰ με ρίξετε πάλι στὰ χέρια του;

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἡ θεία μου. Θὰ ἰδοῦμε.

— Ἄχ, Θεέ μου, τί θ' ἀπογίνω, φώναξα ἐγὼ, ἂν χρειαστεῖ νὰ ξαναγυρίσω στὸν κ. Μόρτον;

— Δὲν ξέρω τίποτα, δὲν ξέρω ἀπολύτως τίποτα, εἶπε πάλι ἡ θεία μου. Θὰ ἰδοῦμε.

Ἐτσι, μ' αὐτὸ τὸ «Θὰ ἰδοῦμε» ἔπειτα στὴ χειρότερη ἀμφιβολία κι' ἀρχίζα νὰ χάνω πάλι τὸ θάρρος μου.

Ἡ θεία μου, δίκως νὰ δώσει καμμιά προσοχή σὲ μένα, ἔβγαλε και φόρεσε μὴ ποδιά, ἔπλυσε τὰ φλιτζάνια, τὰ ταχτοποίησε, σήκωσε τὸ τραπεζομάντηλο, τὸ δίπλωσε, τὸ ἔβαλε διπλωμένο πάνω στὰ ταχτοποιημένα φλιτζάνια και φώναξε τὴ Ζαννέτα νὰ τὰ πάρει. Ὑστερα ταχτοποίησε και ξεσκόνισε ὄλο τὸ δωμάτιο, και ἔβαλε σὲ ἀπίστευτὴ τάξη.

Ἐβγαλε τέλος τὴν ποδιά και τὰ γάντια της δουλειᾶς, τὰ δίπλωσε, ἔβαλε μέσα σὲ μὴ γωνιά τοῦ συρταριοῦ, και τέλος πήρε τὸ ἐργόχειρό της και θρονιάστηκε στὴν πολυθρόνα της, πλάι στὸ παράθυρο.

— Σῦρε ἀπάνω, μὸυ εἶπε τότε, νὰ πῆς τὴν καλημέρα μου στὸν κ. Δίκ και νὰ τὸν ρωτήσεις πως πάει τὸ ὑπόμνημα ποὺ γράφει.

Ἐπάκουσα ἀμέσως κι' ἀνέβηκα σὲ τὸ ἀπάνω δωμάτιο, ἔπου βρήκα τὸν κ. Δίκ σκυμμένον σ' ἕνα χαρτί, με τὴν πέννα στὸ χέρι. Ἦταν τόσο ἀπορροφημένος, ὅστε δὲ με προσέξει ἀμέσως, κι' ἐγὼ κοίταξα με τὴν ἡσυχία μου ἕνα μεγάλον ἀητὸ ποὺ ἦταν σημενὸς ὄρθιος σὲ μὴ γωνιά, και ἀπειροὺς σωροὺς ἀπὸ χειρόγραφα, σωριασμένα ἐδῶ και κεῖ, ἀφθονες πέννες και καμμιά ντουζίνα μοσιλίτες με μελάνι, ἀραδιασμένες σὰ σὲ παρτάση μάχης.

— Ἄ, καλῶς τον! εἶπε μόλις με εἶδε. Καὶ πρόσθεσε πὸ σιγά:

— Παῖδί μου, ὁ κόσμος εἶναι τρελλός, τρελλός γιὰ δέσιμο.

Χωρὶς νὰ πῶ τὴ γνώμη μου γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ ζήτημα, ἂν ὁ κόσμος ἦταν τρελλός ἢ ὄχι, τοῦ εἶπα τὴν παραγγελία της θείας μου.

— Καλά, εὐχαριστῶ, εἶπε. Τὸ ὑπόμνημά μου προχωρεῖ, προχωρεῖ... Ἄλθθεια, δὲ μὸυ λές, παιδί μου, ἦσουν στὸ σχολεῖ;

— Ναί, κύριε, κάμποσον καιρό.

— Θυμᾶσαι ποῦ χρόνον πέθανε ὁ Κάρολος ὁ Πρῶτος;

— Μὰ... φαντάζομαι στὰ 1649.

— Καὶ σὺ τὰ ἴδια; Ἐτσι λένε ὄλα τὰ βιβλία... ἀλλὰ, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ, καὶ λᾶθος εἶναι φαίνεται, δὲ μπορεί νὰ πέθανε στὰ 1649... Εἶναι μπερδεμένο λιγάκι τὸ κεφάλι μου μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα και δὲν ξέρω πως θὰ τὸ λύσω.

Δὲν καταλάβαινα και πολλὰ ἀπ' αὐτά. Ἀργότερα ὅμως ἔμαθα (μὴσά ἔμαθα, μὴσά ἔκατάλαβα) ὅτι ὁ κ. Δίκ εἶχε μὴ μικρὴ τρέλλα, μὴ μικρὴ μονομανία, ἐπιτέλους μὴ μικρὴ «βίδα» ὅπως λένε: Ἦθελε νὰ διερωτήσει τὴν ἱστορία στὸ σημεῖο αὐτὸ, ὅτι ὁ Κάρολος Α' καρτομήθηκε στὰ 1649, χωρὶς ὅμως νὰ μπορεῖ νὰ προσδιορίσει ποῦ χρόνον πέθανε. Κι' ἐνῶ κατὰ τ' ἄλλα, τὰ εἶχε πολὺ σωστά, οἱ συγγενεὶς του θέλησαν νὰ τὸν κηρύξουν τρελλό και νὰ τοῦ πάρουν τὴν περιουσία του. Μὰ ἡ θεία μου δὲν τὰ γῶνευε αὐτὰ και μπήκε στὴ μέση (τὸν γνώριζε ἀπὸ μικρὸ παιδάκι τὸν κ. Δίκ) και τὸν πήρε στὸ σπίτι της, κι' ἔτσι ὁ καϊμένος ὁ κ. Δίκ (ἐξαίρετος, ἀληθινά, ἀνθρώπος κατὰ τ' ἄλλα) γλύτωσε τὸ κλείσιμο στὸ φρενοκομεῖο. Τοῦ πήρε και μελάνι και χαρτί και τὸν ἔφερε νὰ γράφει τὸ ὑπόμνημά του «γιὰ τὴν ἀκριβῆ χρονολογία τοῦ θανάτου Καρόλου τοῦ Α'» γιὰ νὰ τοῦ περνᾷ ἡ ὄρα κατὰ τὸ κέφι του. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ χειρόγραφα πλήθαιναν ἀτέλειωτα και τὸ ὑπόμνημα δὲν τέλειωνε ποτέ.

— Πῆς στὴν μίς Τρόγγοῦδ, ὅτι τὸ ὑπόμνημά μου προχωρεῖ, προχωρεῖ...

Ἐτοιμαζόμενον νὰ φύγω, ὅταν μὸυπε:

— Πῶς σου φαίνεται ὁ χαρταετός;

— Ὁραῖος, ἀποκρίθηκα.

— Ἐγὼ τὸν ἔφτασα. Καμμιά μέρα, νάρθεις νὰ τὸν πετάξουμε μαζί. Βλέπεις, τὸν ἔχω κάμει με τὰ χειρόγραφα μου. Βάζω πολὺ σπάγγο κι' ὕστερα τὸν κόβω και τὸν ἀρίνω. Πέφτει μακριά, πολὺ μακριά, και ποῖς ἔρεει ποῖ! ἀνθρώποι, γιὰ τὴν ἀκριβῆ χρονολογία τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέα Καρόλου τοῦ Α'.

Κατέβηκα στὴ θεία μου και της εἶπα ὅτι τὸ ὑπόμνημα «προχωροῦσε, προχωροῦσε». Ἡ θεία μου τότε ἄρχισε νὰ μὸυ λέει γιὰ τὴν καλὴ καρδιά και γιὰ τὸ γνωστικὸ μυαλὸ τοῦ κ. Δίκ, ποὺ παρ' ὀλίγον νὰ τὸν κλείξουν τὸν καϊμένο στὸ φρενοκομεῖο. Καὶ μιλοῦσε με τόσο καλωσύνη, ὅστε κατάλαβα ὅτι ἡ θεία μου, μ' ἔλεε τίς παραξενιές της, εἶχε τὴν καλύτερη καρδιά τοῦ κόσμου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Ξεκίνησε ἀπὸ τὴν πατρίδα Γιὰ κάποιους κόσους μακρουνούς Ποῦ δὲν τοὺς ἔβαζαν ὁ νοὺς Τ' ἀνθρώπου, με τρελλὴν ἐλπίδα...

Μέσ' στήν αὐγὴν ὄρατο, τὸ εἶδα Ν' ἀρρωκλιὰ σὲ φωτεινοῦς Αἰθέρες κι' ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς Νὰ τὸ χαϊδεῖ χειρὸς ἀρχεῖδα...

Μικρὸ καράβι ποῦ σὲ μάχη Πήγεσ γι' νάρθεις τόνερό σου, Καμαρωμένο και γερὸ,

Τώρα στοῦ λιμανιοῦ τὴν ἄκρη Πῶς κλαῖω, πως κλαῖω ποῦ θωροῦ Τὸ πεταμένο σκέλεθρό σου!

ΜΑΡΙΚΑ Μ. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

1.

Ἡ μικρούλα μας ἡ Ρίνα σιγουρίζε τὴν κουζίνα. Καὶ τρανὴ καμμιά φορὰ θὰ γενῆ νοικοκυρά.

2.

Και στὸ πλυσταριὸ πηγαίνει και στὴ σκάφη πλένει, πλένει. Τί τρανὴ νοικοκυρά θὰ γενῆ καμμιά φορὰ!

3.

Και τὸ σώμα τὴς πέρνει και στὸ πάτωμα τὸ σέρνει. Σοῦ τὸ λέω, πως μὴ φορὰ θὰ τὴ δῆς νοικοκυρά!

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JULES CHANCEL

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
Δέν συλλογιζόταν πιά τα φαντάσμα-
τα, ούτε τους σιχαμερούς ποντικούς
δέν ένοιωσε πιά κρύο κι' ή μόνη σκέψη
της ήταν :

— Τώρα είναι πιά πρωί. Έχουν πε-
ράσει δώδεκα ώρες που ό Δελφίνος έχει
βγει από τό Τέμπλο. Τώρα είναι πιά έ-
ξω από κάθε κίνδυνο.

Και περήφανη που είχε τόσο καλά
έκτελέσει την αποστολή που της είχαν
αναθέσει, ή θαρραλέα μικρούλα περίμε-
νε χαμογελώντας την ώρα που θα πα-
ρουσιάζοταν μπροστά της ό Σιμόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ο Νικόλας φθάνει στην ώρα

Τό μεγάλο ρολόγι του πύργου χτυ-
πούσε έπτά, όταν ή Νανέττα άκουσε τό
κλειδί να γυρίζη στην κλειδαριά.

— Επιτέλους, είπε. Έφθασε ή στιγ-
μή... αλίμονό μου.

Ο Σιμόν μισοντυμένος παρουσιάστη-
κε στο κατώφλι.

— Έ, λοιπόν, Καπέτε του διαβόλου;
Δέν ζύπνησες ακόμα; Δέν πάει να πη έ-
πειδή μου ήρθες από τό τεμπελανίδ
του πατέρα σου, πώς μπορείς κι' έδω
να κοιμάσαι δλόκληρη την ημέρα!

Κι' εξακολουθώντας να ντύνεται, προ-
χώρησε προς τή Νανέττα.

— Ένας πολίτης της Δημοκρατίας
πρέπει να δουλεύη γερά, είπε δυνα-
μώνοντας τή φωνή του, που τό πολύ
κράσι την είχε κάνει βραχνή... Έμπρός,
σήκω. Έλα να μου γυαλίσης τά παπού-
τσιά μου!

Η Νανέττα υπάκουσε και σηκώθηκε
από τό κρεβάτι.

— Σίγουρα, έλεγε από μέσα της, θα
μου σπάζη τίποτα στο κεφάλι.

Παρ' όλη την τρεμούλα της, ή μικρού-
λα δέν μπορούσε να μη χαμογελάση,
βάζοντας με τό νού της την έκπληξη
του Σιμόν όταν θα την έβλεπε μπροστά
του. Πλησίασε λοιπόν σιγά-σιγά τόν Σι-
μόν, που την περίμενε με τό πόδι του
βαλμένο πάνω σε μία καρτέλα και της
έδειχνε επιτακτικά με τό χέρι μία βούρ-
τσα που είχε πετάξει κάτω.

— Έμπρός! Περιμένω!

Η Νανέττα σήκωσε τή βούρτσα. Μ'
άντι ν' άρχιση να βουρτσίζη τά παπού-
τσιά, κοίταξε κατά πρόσωπο τόν Σιμόν,
που άφου την κοίταξε πρώτα με άπο-
ρία οά να μη καταλάβαινε τίποτα, ό-
στερα έγινε κατάχλωμος και σηκώθηκε
άπότομα άπ' τή θέση του.

Θέλησε να φωνάζη... Μά ή φωνή
του στάθηκε στον άερυγγά του. Άρπα-
ξε τή μικρή από τό μπράτσο και την
τράβηξε προς τό παράθυρο. Εκεί κάθε
άμφιβολία του διαλύθηκε κι' ό Σιμόν

σφριόστηκε σε μία καρτέλα, δίχως να
μπορή ούτε μία φωνή να βγάλη.

— Να πάρη ό διάβολος, έτραύλισε.
Τό έσκασε!

Η γυναίκα του, που έμπαινε μέσα έ-
κείνη την ώρα, πλησίασε γιατί άντελή-
φθη πώς κάτι σοβαρό συνέβαινε. Δίχως
να μιλήση, ό Σιμόν της έδειξε τή Να-
νέττα κι' ή κυρά-Γιαννούλα, βλέποντας
τή συμφορά που τούς είχε βρει, έπεσε
κι' εκείνη σε μία καρτέλα μισολιπόθυμη.

Κανένας από τούς δυό συζύγους δέν
είχε τό κουράγιο να μιλήση. Άλληλο-
κοιτάζοντας μονάχα μ' άπόγνωση και
μέσ' στην κάμαρα βασιλεύε νεκρική σιγή.

— Έ, λοιπόν τί κάνετε έτσι; είπε
τέλος ή Νανέττα απόφασιστικά. Ναί, έ-
γώ είμαι! Είδα πώς κακοπερνούσε πά-
ρα-πολύ μαζί σας ό μικρός Καπέτος,
κι' αποφάσισα να πάρω έγώ τή θέση του.

Τά λόγια αυτά είχαν γι' άποτέλεσμα
να φέρουν θύελλα. Η λύσσα του Σι-
μόν ξέσπασε άσυγκράτητη. Χόμηξε έ-
πάνω στη Νανέττα και μπορεί να τή
στραγγάλιζε άν την έπιανε στα χέρια
του, μά τό παιδί, που περίμενε αυτό τό
κίνημα, έτρεξε και φυλάχθηκε πίσω άπ'
ένα στραγγυλό τραπέζι, που τής χρη-
σίμευε γιά προπόγιο από τις επιθέσεις
του δεσμοφύλακα.

Ο Σιμόν όμως, που ό θυμός του δυ-
νάμωνε όλο και περισσότερο, έτρεξε
προς τό μέρος της, και τότε γύρω-γύρω
από τό τραπέζι άρχισε ένα άγριο κυνη-
γητό.

Η κυρά-Γιαννούλα αποφάσισε να βοη-
θήση τόν σύζυγό της στο κυνήγημα αυ-
τό κι' ή Νανέττα αποκλεισμένη ανάμε-
σα στους δυό θα πιανόταν σίγουρα, ε-
ταν έξαφνα άκούστηκε ένα κουδούνι να
χτυπά δυνατά τρεις φορές.

— Η περιπολία! τραύλισε ή γυναίκα
του Σιμόν, κατατρομπημένη.

— Να πάρη ή κατάρρα! βλαστήμησε
ό Σιμόν. Αυτό μάς έλειπε τώρα.

— Ανεβαίνουν τή σκάλα.

— Είμαστε χαμένοι.

Στού Σιμόν όμως τό μυαλό πέρασε
μία ιδέα.

— Άκουσε, Νανέττα, είπε αναλαμβάν-
οντας την ήρεμία του. Θα πάς να ξα-
ναπέσης στο κρεβάτι, όπως χθές τό βρά-
δυ, μ' άν πής μία λέξη όσο θα είναι
έδω ή περιπολος, σε σκοτώνω πριν να
βγάλης άχνα!

— Δέ θα μιλήσω διόλου, είπε ή Να-
νέττα, που κατάλαβε τί μπορούσε να ο-
φεληθή άπ' τήν περίπτωση, μά με μία
συμφωνία: Να μη με πειράξετε εάν θα
φύγουν και να με βγάλετε άπ' έδω μέ-
σα όσο πιο γρήγορα μπορείτε.

— Ναί, ναί, έκανε ό Σιμόν σιάζοντας

βιαστικά τό κρεβάτι. Έλα τώρα, πέσε
γρήγορα.

— Μου όρκίζεστε πώς δέ θα μου κά-
νετε κανένα κακό;

— Μά και βέβαια, μείνε ήσυχη, έ-
κανε με την πιο γλυκειά φωνή της ή
κυρά-Γιαννούλα, που άκουγε κιόλας τά
βήματα της περιπολίας μπροστά στην
πόρτα.

Η Νανέττα δέχθηκε να πέση στο
κρεβάτι.

Ήταν πιά καιρός. Οι δυό άρχιδεσο-
φύλακες, που έρχονταν να κάνουν την
επιθεώρηση, έμπαιναν κιόλας μέσα στο
δωμάτιο.

Φαινόταν πολύ βιαστικοί. Ο Σιμόν
μόλις τούς είδε τούς έδειξε με τό χέρι
του τό κρεβάτι, όπου ήταν ξαπλωμένη
ή Νανέττα. Οι δεσμοφύλακες γέλασαν
σαρκαστικά.

— Δέ σου δίνει και πολλές σκοτού-
ρες ό μαθητής σου, είπε ό ένας, όλη ώ-
ρα κοιμάται.

— Θα πρέπει να τόν βγάλης λίγο στην
ταράτσα να παίρνη που και που τόν άε-
ρα του, είπε ό άλλος, που λεγόταν Μισ-
σονίς κι' ήταν αγαθός άνθρωπος. Ο μι-
κρός Καπέτος μου φαίνεται άρρωστος
κι' ή Δημοκρατία δέν πρέπει να κάνει
τά παιδάκια να υποφέρουν, κι' όταν ά
κόμη είναι βασιλόπουλα.

Η Νανέττα θελά της κουνήθηκε ά-
κούγοντας αυτά τά λόγια, γιά μία στιγ-
μή της ήρθε να σηκωθή και να πέση
στα πόδια του ανθρώπου αυτού, που
φαινόταν τόσο καλός. Μά συγκρατήθη-
κε. Ένωμηταξό ό Σιμόν άπαντούσε:

— Δέν είναι άρρωστος, μονάχα είναι
τεμπέλης. Στο καλό, πολίτα, και μπο-
ρείτε να βασίζεσθε στη νομιμοφροσύ-
νη μου.

Ο Μισσονίς βγήκε σταματώντας σε
κάθε βήμα και κοιτάζοντας ένα γύρω με
αυστηρό βλέμμα οά να ήθελε να πη
κάτι. Μά στο τέλος δέν τόλμησε ν' ά-
νοίξη τό στόμα του κι' άκολούθησε αιω-
πηλός τόν σύντροφό του.

Ο Σιμόν τούς συνόδευσε ως την πόρ-
τα, δίχως να πάψη να τούς διαβεβαιώ-
νη με παχειές κουβέντες γιά την άφο-
σίωσή του στο καθεστώς και γιά τήν εϋ-
συνείδητη έκτέλεση τών ύψηλών καθη-
κόντων, που τού είχε αναθέσει ή κυβέρ-
νηση. Επιτέλους οι δυό επισκέπτες έ-
φυγαν.

Γιά την ώρα κίνδυνος δέν υπήρχε πιά
κανένας κι' ό Σιμόν πλησίασε τή Να-
νέττα με τή γροθιά ύψωμένη.

— Τώρα έχουμε να λογαριαστούμε έ-
μεις οι δυό μας, βρωμακόριτσο!

Η μικρούλα διαμαρτυρήθηκε:

— Μου όρκιστήκατε!

Ναί, πολύ που τόν ένοιόξε τώρα άν
όρκίστηκε ή άχι, τόν κυρ-Σιμόν. Μονά-
χα να ξεδουμάνη ήθελε, και χυμώντας
κατά την Νανέττα, που δέν πρόφθασε

να ξεφύγη ή να προφυλαχθή, την άρ-
παξε άπ' τά μαλλιά και την γέμισε
γροθιές και κλωτσιές.

(Ακολουθεί) ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΛΙΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ

Άγαπητοί μου,

ΠΑΛΙΑ Διαπλασόπουλα κτε-
χουν σήμερα τις ανώτερες θέ-
σεις στην πολιτική και στην
κοινωνία. Αυτό μπορεί καθε-
νας να τό συμπεράνη, συλλογιζόμενος
ότι ή Διάπλασις πρωτοβήκε έδω και
μισόν αιώνα, κι' ότι ο' αυτό τό μεγάλο
διάστημα είχε φίλους τά καλύτερα παι-
διά άπ' όλες τις έλληνικές χώρες...

Μου κάνει λοιπόν έξαιρετική εύχαρί-
στηση—συγκίνηση μπορώ να πώ—όταν
βλέπω σήμερα κανέν' άπ' αυτά τά πα-
λιά Διαπλασόπουλα, που έχει πιά γκρι-
ζα ή κι' άσπρα μαλλιά και μεγάλη θέση
στην κοινωνία, και τό κάνω να ξαναγυ-
ρίζη λίγες στιγμές στα περασμένα, τά
καλοθύμητα χρόνια, και τό άκούω να
μου διηγείται έντυπίσεις κι' άναμνήσεις
από τή διαπλασιακή του δράση—να μου
λέη γιά τό ψευδώνυμο που είχε, γιά τό
μυστήριομα που τόν έκανε να κλαίη,
γιά τόν Διαγωνισμό όπου πρωτοβραβεύ-
θηκε, και γιά τό φυλλάδιο όπου πρωτο-
δημοσιεύθηκε ή εικόνα του, ή από τότε
χιλιοδημοσιευμένη...

Αυτόν τόν καιρό, π: χ: έλαβα την
ευκαιρία να ιδώ από κοντά τό πρώτο-
πρώτο Διαπλασόπουλο. Και ξεέρετε ποιός
είναι; Ο κ. Κωνσταντίνος Ρακτιβάν,
πρώην δικηγόρος, βουλευτής, πρόεδρος
της Βουλής, όπουργός, πρόεδρος τώρα
του Συμβουλίου της Έπικρατείας και
Άκαδημαϊκός. Παιδάκι όταν βγήκε τό
πρώτο φυλλάδιο της Διαπλάσεως—τόν
Φλεβάρη του 1879—τόν πήρε ό πατέ-
ρας του από τό χέρι και τόν έφερε στο
γραφείο της γιά να τόν γράφη συνδρο-
μητή. Ο κ. Παπαδόπουλος τό διηγεί-
ται πάντα: Ο κατόπι μέγας και πολός
Ρακτιβάν ήταν ό πρώτος συνδρομητής
που γράφτηκε στη Διάπλασι. Ο πατέ-
ρας του μάλιστα τού είχε δώσει να κου-
βαλήση κι' ένα δέμα με κάποιους τό-
μους ενός άγγλικού περιοδικού, γιά να
μεταφράση άπ' αυτούς και να δημο-
σιεύση γιά τά Έλληνόπουλα ή Διάπλα-
σις κάποια διηγήματα, που ό γέρο Ρα-
κτιβάν, άγγλομαθής, τάβρισκε έξόχως
ώρτια και διδακτικά. Ένωσείται ότι τό
ένδιαφέρον του καλού πατέρα είχε με-
ταδοθή κιόλα στον άξιο γιό, που έγινε
άμέσως έν' από τά πιο θερμά Διαπλα-
σόπουλα,—τό πρώτο-πρώτο.

Μέ τόν κ. Κ. Ρακτιβάν γνωριστήκαμε
τελευταία στην Άκαδημία ως συνάδε-
λοι. Πρέπει να πώ, ότι μετά την έκλο-

γή μου, όλοι οι Άκαδημαϊκοί μου έκα-
μαν εκεί μέσα μιά υποδοχή, που πάντα
θα τή θυμούμαι με συγκίνηση. Άλλά
τή θερμότερη, τή συγκινητικώτερη μου
τήν έκαμε ό άφελέστατος και αγαθότατος
αυτός Ρακτιβάν. Και ξεέρετε γιατί; Άκρι-
βώς γιατί ήταν τό πρώτο-πρώτο Διαπλά-
σόπουλο και δεχόταν ως συνάδελφο τόν
Φαίδωνα της καλής του Διαπλάσεως, της
αγαπημένης, της άξέχαστης! Μά και μό-
νο τόνωμα έφτασε γιά να τόν γυρίση στα
παλιά χρόνια, και να ξαναϊδθ τόν έαυτό
του παιδάκι, όταν ό πατέρας του τόν έ-
σερνε από τό χέρι, γιά να τόν γράφη
συνδρομητή, μ' ένα δέμα άγγλικά βι-
βλία στη μασχάλη...

Άλλά γιά να καταλάβετε καλύτερα
τή συγκίνηση που δίνει στα παλιά Δια-
πλασόπουλα ή Διάπλασις, διαβάστε αυτό
τό γράμμα που έλαβα, στην άρχή αυ-
τού του χρόνου, από τόν κ. Γ. Βραχηνό.
Μά κι' ό κ. Βραχηνός, παλιό Διαπλα-
σόπουλο, είναι σήμερα γυναικάτος,
πρώην βουλευτής, δημοσιογράφος και
διευθυντής της εφημερίδας «Ημερήσιος
Τύπος», Κι' ιδού τί μου γράφει:

«Άγαπητέ μου Φαίδων,

Μιά συγκινητική έκπληξη με περιέ-
νε χθές τό μεσημέρι στο σπίτι. Η κο-
ρούλα μου, γυρίζοντας άπό τή Διάπλασι
όπου την είχαν γράφει συνδρομητήρια,
είχε φέρε μαζί της και τά τρία πρώτα
φύλλα του νέου χρόνου. Έτσι με ύγρα-
τά μάτια—πίστεφέ το, παρακαλώ—ξα-
ναείδα την κυρά-Μάρθα, διάβασα την
Έπιστολή σου, γέλασα με τό Παιδικό
Πνεύμα, πάντα σπирτόζο και λεπτό, πα-
ρακολούθησα τούς άσκαμους και τίς
λύσεις, γιά λίγη ώρα ξανάηχησα την πα-
λιά καλή ζωή τών παιδικών χρόνων,
την άνεφελη και άμέριμη, ξαναγόρισα
στο λύκειο του Σιμοπούλου, που με λα-
χτάρα περιμέναμε στο θυρωρείο, κάθε
Σάββατο άπόγευμα, τόν ταχυδρόμο να
μάς φέρη την Διάπλασι. Ξαναγίνωνα
γιά κάμποσε στιγμές ό Ταχός Άχιλ-
λεύς, ό Κάταστρος Άράνης—που
να θυμηθώ τώρα τόσα ψευδώνυμα...

Άλήθεια, τί γίνεται ό Άνανίας και οι
άδελφές του; Τώρα όμως που ή Διά-
πλασι ξαναμπήκε στο σπίτι μου, σε βε-
βαιώ, παρ' όλη την πολιτική, τή διεύ-
θυνση του «Ημερησίου Τύπου» και τις
άλλες μου άσχολίες, θα ξαναγίνω ένή-
μερος όλης της κινήσεώς της. Ξαναγυ-
ρίζεις πάντα κανείς στις παλιές του αγά-
πες—λέγει κάποια γαλλική παροιμία.
Και μες στα παλιά εκείνα, τά περα-
σμένα χρόνια, που δέν ξεράμε από νέα-
σιγκ και καρμπάρε, αγαπούσαμε άληθι-
νά, πραγματικά τή Διάπλασι. Ήταν ό
μόνος σύντροφός μας και ό καλός μας
όδηγός. Αυτό τό είπα στην κόρη μου.
Και μου ήπασχέθηκε να γίνη και αυτή
μιά από τις καλύτερες φίλες σου. Δική

σου και της αγαπημένης, της καλής μας
Διαπλάσεως, που κατορθώνει ύστερα
από τόσα χρόνια να μάς συγκινήη.»
Δέν χρειαζόταν, πιστεύω, σχόλια ο'
αυτό τό γράμμα.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΩΣ ΠΕΡΑΣΑΝ ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

[ΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΜΕ ΤΗ ΛΥΣΗ ΤΟΥ]

Μιά μέρα, ένα στρατιωτικό άπόσπα-
σμα έφτασε ο' ένα ποτάμι, που ήταν
κάπως βαθύ κι' οι στρατιώτες δέ μπο-
ρούσαν να τό περάσουν. Γεφύρι δέν ή-
ταν πουθενά. Έφασαν λοιπόν να βρουν
καμιά βάρκα, μά μήτε βάρκα δέ βρήκαν.
Βρισκόταν σε μεγάλη άμηχανία, όταν
ήρθε μιά γριά χωριάτισσα και τούς είπε:

— Τά δυό άγγονάκια μου, ό Πέτρος
κι' ό Παύλος, έχουν μιά βαρκούλα. Άλ-
λά είναι μικρή και δέν πέρνει παρά μό-
νον έναν άντρα ή δυό παιδιά μαζί. Έναν
άντρα κι' ένα παιδί μαζί δέν τούς βαστά.
Θά βουλιάζει. Ωστε, φαντάζομαι πώς
δέ μπορεί να σας χρησιμεύση.

— Άδιάφορο, είπε ό άξιωματικός, θα
περάσουμε μ' αυτή τή βαρκούλα. Πες
σε άγγονάκια σου να μάς τή φέρουν.
Κι' άληθινά, με τή μικροσκοπική αυ-
τή βαρκούλα, κατάφεραν να περάσουν
όλοι οι στρατιώτες στην άλλη όχθη.

Ναί, αλλά πώς τό κατάφεραν;

Νά πώς: Ο Πέτρος κι' ό Παύλος
μπαινούν μαζί και πηγαίνουν στην άν-
τικυρνή όχθη. Ο Πέτρος μένει εκεί κι'
ό Παύλος γυρίζει με τή βαρκούλα. Βγαί-
νει έξω, μπαίνει τότε μέσα ένας στρα-
τιώτης και περνά στην άλλη όχθη. Έτσι
πέρασε ό πρώτος.

Ο Πέτρος τώρα πέρνει τή βαρκούλα
και την ξαναγυρίζει στην όχθη όπου πε-
ρμένουν οι στρατιώτες. Μπαίνει μέσα
κι' ό Παύλος, και πάλι πάλι κι' οι δυό
στην αντικυρνή όχθη, όπου βρίσκεται ό
πρώτος στρατιώτης που πέρασε. Μένει
πάλι εκεί ό Πέτρος κι' ό Παύλος γυ-
ρίζει πίσω τή βαρκούλα. Βγαίνει έξω
και τότε μπαίνει μέσα ό δεύτερος στρα-
τιώτης και περνά στην άλλη όχθη. Έτσι
πέρασε κι' ό δεύτερος.

Ο Πέτρος πέρνει πάλι τή βαρκούλα
και την ξαναγυρίζει, και με τόν ίδιο
τρόπο κάθε φορά, πέρασαν ένας-ένας ως
τόν τελευταίο.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΑ ΩΔΕΚΑΝΗΣΑ ΔΡΟΜΟΙ

Μάγα Ωδεκάνησα, του νοτιά Σποράδες, του Αιγαίου άστριμτες κόρες δοξαστές, που στ' άρχαία χρόνια σας άφραστες λαμπράδες Σας στολίζαν κι' είσαστε τόσο γλυκύτες!

Άκ' αλώνων τριόβαθα, την καληκαριά σας διαλαλούν άντλάλοι, κι' άκτινοβολεί, Σά μέσ' ατά μεσουράνα, ό πολιτισμός σας, Όπου άέρνει κλάβο του τον κατακτητή!

Μάγα Ωδεκάνησα, πουχετε γεννήσει Όπως ήμ' έθους, γιγάντες σοφούς, Θεϊους επιστήμονες, μάγους καλλιτέχνες, Ποιητές ασύγκριστους και ιστορικούς!

Όπου άέρνει κλάβο του τον κατακτητή!

Μάγα Ωδεκάνησα, σαν τον Ήλιο έλπίδες, και σαν άστρο άπαρτο έχουν την καρδιά, Γιατί μάννες βύβαιναν άλλους Δωριούς, Τά παιδιά σας, κι' άφθαρτα τάφησε ή σκλαβιά!

Μένουν πάντα άκλόνητα εις τον έθνομό τους, Είς τό ιδεώδη τους τά Ελληνικά, Στην όρηθ ήθησεία τους, Στη συνειδητή τους, Στη γλυκειά κι' άθάνατη γλώσσα τους πιστά.

Μάγα Ωδεκάνησα, σ' όμορθησάν φτέρνα, Άν βαρυσταγνάξτε, σε μικρή σκλαβιά, Λίγο περιμένετε' δέν παράτητε, τώρα που θιμάσαι τό κοίταγμα του, τρέμεις' φοβάσαι τό χερσί της παιδοδίας, που σημάθης νά σ' επιπλήξη. Φοβάσαι τίς μικρές καλές καρδιές, που τίς γέμισες πόνο κι' αγανάκτηση.

Χάσου, δαίλε, σιχαμένε! Είσαι σκουλήκι μπροστά τους.

Λένε μερικοί σοφοί, πως οί τύφεις είναι ή πιο άνόητη ούτομία. Οί σοφοί είναι όλοι τους καλοί άνθρωποι, δέν έχουν κάμια κακό σε κανένα, και δέν ξέρουν τί είναι χίφης. Κι' όταν την παρατηρούν στους άλλους ανθρώπους την περιγυλιό.

Πώς με κοιτάζουν έκείνη τό μάτια... Άκούω κλάματα πίσω μου...

Δάνου της Μοναξιάς

Συλλογές για τον 252ο Διαγωνισμό προς σύνθεση Πνευματικών Δοκιμίων, είναι δικτές και τώρα, από όσους δέν έχουν στείλει, μέχρι τέλους Ιουνίου.

ΔΡΟΜΟΙ

Β'. ΣΤΟΝ ΙΣΙΟ ΔΡΟΜΟ

Έβουσε κι' ή λίγη φόρα που είχα από τον κατήφορο. Τώρα στον ίσιο δρόμο, τό μάτι άντικρύζει βαθιά, μακριά. Τό μάτι τρέχει, μά ή άκρη του δρόμου δέ φαίνεται νά σιμώνη. Πόσο κονράζεται τό μάτι κοιτάζόντας αυτό τό άσπρο τέρμα, τό στενόμακρο, που είναι ξαπλωμένο, άλύγιστο άνάμεσα στις πρασινάδες, χωρίς έναν έλιγμό, ένα άνηφοράκι. Πόσο άσημα θάταν νά ναι όλοι οί δρόμοί τέτοιοι.

Μά κι' ή ζωή δέ θά είχε καρμιά όμορφάδα, καρμιά νοστιμιά, άν ήταν από την άρχή ως τό τέλος ένας ίσιος δρόμος. Ποιος θάπαρε εύχαριστημένη τό δρόμο αυτό, ξεροντας πως τό κάθε χιλιόμετρο θάταν όμοιο μέ τό προηγούμενο, όταν κοιτάζοντας από την άρχή θά μπορούσες νά ιδής τό τέλος του δρόμου του;

Δέν τή θέλω έγώ τέτοια τή ζωή μου' ό ίσιος δρόμος νά ναι λίγος, μά άφειτηρία για τον άγώνα, που άπαιτεί ό άνήφορος και στεφανώνει ή χαρά της κορφής, κι' ένα ξεκούρασμα από την κατάπτωση και τίς λύπες όπου μάς είνε οί κατήφοροι.

Ά! ό κατήφορος. Πώς μπόρεσε τό μυαλό μου νά πιά τόσο μακριά του; Άκούω κλάματα. Ένα χερσί με άπειλεί. Είχα ξεϊθώρσει, τώρα είμαι πάλι μουσκέμα. Μιά σκέψη μου τρώει τό μυαλό. Και τώρα δέ φεύγει, δέ φεύγει άλλο άκ' έκεί' δέν είμαι πιά στον κατήφορο, είμαι στον ίσιο δρόμο, που όλα πάνε ταχτικά. Ναι, γιατί δέν γούσια πίσω; γιατί δέν γούτζω άκόμη τώρα, νά ιδώ τί έκαια; Μά είνα μακριά, έξ' άλλο του δέν ήταν τίποτε, κάτι πολύ έλαφρό. Και τώρα είναι άκόμη μακρύτερα, που νά γούτζω; Δειλέ έσάνε μου, πόσο σε συχαίνομαι. Φοβάσαι, ε; Και βολίσεις προσοχήματα και δέ γούτζεις τό μάτια πίσω. Τι φοβάσαι ν' άντικρύσεις τά γαλανά μάτια του άδώου παιδιού, και τώρα που θιμάσαι τό κοίταγμα του, τρέμεις' φοβάσαι τό χερσί της παιδοδίας, που σημάθης νά σ' επιπλήξη. Φοβάσαι τίς μικρές καλές καρδιές, που τίς γέμισες πόνο κι' αγανάκτηση.

Χάσου, δαίλε, σιχαμένε! Είσαι σκουλήκι μπροστά τους.

Λένε μερικοί σοφοί, πως οί τύφεις είναι ή πιο άνόητη ούτομία. Οί σοφοί είναι όλοι τους καλοί άνθρωποι, δέν έχουν κάμια κακό σε κανένα, και δέν ξέρουν τί είναι χίφης. Κι' όταν την παρατηρούν στους άλλους ανθρώπους την περιγυλιό.

Πώς με κοιτάζουν έκείνη τό μάτια... Άκούω κλάματα πίσω μου...

Δάνου της Μοναξιάς

Καθισμένη στό παράθυρο του σπιτιού μας, σκέπτομαι κι' ό νους μου πετά στό περισπόμενα χρόνια. Η παιδική μου ζωή περνά από μπρός μου σαν μία σβυσμένη μελανή γραμμή, που σε μερικά σημεία ζωηρεύει. Τά σημεία αυτά είναι μερικά γεγονότα που μου φέραν ιδιαίτερη λύπη ή χαρά.

Έξαρνα σταματά σ' ένα σημείο και σκέπτομαι, σκέπτομαι και θυμούμαι. Θυμούμαι, άλλωστε, την αγαπημένη μου πατρίδα που είναι μακριά μου. Μου δόχεται στό νού όλη ή σκηνή της φυγής μας απ' την πατρίδα. Ξαναβλέπω τον έαυτό μου μικρή, μόλις πέντε χρονών, νά κρατώ μέ φόβο τό χέρι της μαμμάς μου, άκούω και πάλι τά κλάματα και τους θρήνους τριγύρω μου. Βλέπω τή θάλασσα μπροστά μου ν' άφρίζη μανιασμένη, σαν νά ήθελε νά μάς πλύνη κι' αυτή, κι' αισθάνομαι κι' άπόψε τό δίγος που είχα αισθανθεί και τότε. Ό σφραγός απλωνόταν από πάνω μας όλομαυρος, σαν νά μάς άπειλοσθε με τίς βροντές του.

Ό! αυτά περνούν για μία στιγμή από μπροστά μου, σαν σκοτεινή όπτασία, και χαρίζουν άκόμη πιά βραδεία στην ψυχή μου. Είμαι μακριά σου, αγαπημένη μου, γλυκειά πατρίδα, άλλα ποτέ δέ θά ξεχάσω τή ζωή που πέρασα στό ίερό σου χώμα.

Τά χρόνια έρχονται, περνούν κι' όλα ξεχνιούνται στό περσμά τους. Έσένα όμως κανείς δέ θά μπορούσεν νά σε βγάλη απ' την ψυχή μου, παρα μόνο ό θάνατος.

Λόμπες έσύ, λαμπρό μου άστέρμα κι' άς σε πατούν οί ξένοι. Νανούρισε την, ήσυχη γαλανή θάλασσα κι' είπέ της μ' ένα φίλημα γλυκό απ' τά κύματά σου πάνω σ' ένα βραχάκι, πόσο την αγαπώ και πόσο την έχω μέσα στην καρδιά μου.

Γαλαρομάτα

25η ΜΑΡΤΙΟΥ ΣΤΗΝ ΕΞΗΝΗΤΕΙΑ

ΠΡΟΣΕΡΠΑ:

ΤΑΚΗΣ ΜΙΜΙΚΑ | άδέρφια 14-16 έτών.

(Ή σκηνή στό δωμάτιο των παιδιών. Μπαίνει ή Μιμίκα και πρόχωρει προς τό κρεβάτι, του άδερφού της. Τόν σκουντά σιγά.)

Μιμίκα: — Τάχη! Έόπαν!

Τάκης, σηκώνεται μέ τεμπέλια: — Έ, τί θέλεις; Άκόμη νωρίς είναι για τό σχολείο.

Μιμίκα: — Τό ξεχάσες, καιμένε, κλόας; Σήμερα 25 Μαρτίου!

Τάκης, πηδά κι' άγκαλιάζει τή Μιμίκα: — Άχ! Άλήθεια, πως τό ξεχάσα! Μά νά έσύ που δέν ξεχνάς τόσο εύκολα!

Μιμίκα, τραβίεται: — Τά είπαμε από προχθές άκόμα!

Τάκης: — Ναι! Θα βάλομε τά καινούργια μας, θά μάς ρωτήσουν γιατί τό φοροβίμε καθημερινά, και τότε θά τους άπαντήσουμε πως έχουμε τή μεγαλύτερη γιορτή! Δέν είναι έτσι, βλέπεις πως κι' έγώ δέν ξεχνώ!

Μιμίκα, κάθεται στό κρεβάτι.

Χαίρομαι, κάποτε, καθότανε στην άκρογιαλιά και κάπνιζε. Όταν τελείωσε τό τσιγάρο του, άφου τούβαλε πρώτα απ' τήν πίπα, αυτό μέν τούβαλε στην εσέτη του τήν δέ πίπα τήν πέταξε στη θάλασσα.

Κάποτε ό σορός Νεύτων, γυρίζοντας στό σπίτι του, ύστερα από μία μαθηματική μελέτη, έβαλε νερό σ' ένα δοχείο, για νά βράση έν' αέρο συσζόμενος έβγαλε και τό ρολόγι του για νά κανονίση πόση ώρα θά βράση, αλλά τό μέν ρολόγι τούρριζε στό νερό, τό δε αέρο τό κράτησε στό χέρι του, για νά μετρήση πόση ώρα θά βράση τό...

Αδών Διαβολάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γιαννάκης: — Νά δής, Τοτό, όταν πηγα στην Άθήνα γνώρισα έναν άνθρωπο που μιμείται τόσο καλά τό πουλάι, που όταν τον άκούω, τον περισκελώνουν.

Τοτό: — Σκουδαίλο! Έγώ όταν πήγα στη Θεσσαλονίκη, γνώρισα έναν άνθρωπο, που όταν μιμείται τον κτερινό, κάνει τον ήλιο ν' ανατέλλη.

Αγγή

Ο Δάσκαλος: — Κλίνε μου τό παράθυρο Κώστα.

Κώστας: — Μά κλειστό είναι, κύριε!

Ταυρέτη

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Καθισμένη στό παράθυρο του σπιτιού μας, σκέπτομαι κι' ό νους μου πετά στό περισπόμενα χρόνια. Η παιδική μου ζωή περνά από μπρός μου σαν μία σβυσμένη μελανή γραμμή, που σε μερικά σημεία ζωηρεύει. Τά σημεία αυτά είναι μερικά γεγονότα που μου φέραν ιδιαίτερη λύπη ή χαρά.

Έξαρνα σταματά σ' ένα σημείο και σκέπτομαι, σκέπτομαι και θυμούμαι. Θυμούμαι, άλλωστε, την αγαπημένη μου πατρίδα που είναι μακριά μου. Μου δόχεται στό νού όλη ή σκηνή της φυγής μας απ' την πατρίδα. Ξαναβλέπω τον έαυτό μου μικρή, μόλις πέντε χρονών, νά κρατώ μέ φόβο τό χέρι της μαμμάς μου, άκούω και πάλι τά κλάματα και τους θρήνους τριγύρω μου. Βλέπω τή θάλασσα μπροστά μου ν' άφρίζη μανιασμένη, σαν νά ήθελε νά μάς πλύνη κι' αυτή, κι' αισθάνομαι κι' άπόψε τό δίγος που είχα αισθανθεί και τότε. Ό σφραγός απλωνόταν από πάνω μας όλομαυρος, σαν νά μάς άπειλοσθε με τίς βροντές του.

Ό! αυτά περνούν για μία στιγμή από μπροστά μου, σαν σκοτεινή όπτασία, και χαρίζουν άκόμη πιά βραδεία στην ψυχή μου. Είμαι μακριά σου, αγαπημένη μου, γλυκειά πατρίδα, άλλα ποτέ δέ θά ξεχάσω τή ζωή που πέρασα στό ίερό σου χώμα.

Τά χρόνια έρχονται, περνούν κι' όλα ξεχνιούνται στό περσμά τους. Έσένα όμως κανείς δέ θά μπορούσεν νά σε βγάλη απ' την ψυχή μου, παρα μόνο ό θάνατος.

Λόμπες έσύ, λαμπρό μου άστέρμα κι' άς σε πατούν οί ξένοι. Νανούρισε την, ήσυχη γαλανή θάλασσα κι' είπέ της μ' ένα φίλημα γλυκό απ' τά κύματά σου πάνω σ' ένα βραχάκι, πόσο την αγαπώ και πόσο την έχω μέσα στην καρδιά μου.

Χαμηλόφωνα, σχεδόν για τον έαυτό της: — 25η Μαρτίου... στρατός... μουσική... τραγούδια... χαρά...

Τάκης, κάθεται κοντά της: — Κι' εσύ; Τετάρτη! Όπως όλες οί Τετάρτες.

Μιμίκα, μ' ένθουσακρό: — Μά και τί μ' αυτό; Τι κι' άν κάμια σχολείο σήμερα; Τι κι' άν έργασθούμε! Στην ψυχή μας νιώθουμε την ίδια χαρά, την ίδια περηφάνεια, όπως χιλιάδες Έλληνες κάτω στη γαλανή πατρίδα μας! Τρέχει και βγάζει από ένα κουτί έναν κοκκίλο-εζώνα. Τόν στήνει στό τραπέζι, και τον κοιτάζει μέ καμάρη.

Τάκης, πλησιάζει κι' αυτός: — Για δες πως μάς κοιτάζει! Κι' αυτός γελά, χαίρεται! Είναι παιδί της Ρουμής και του Μωριά!

Μιμίκα: — Και μετς είμαστε παιδιά της Μεγάλης Ελλάδος, που την αγαπούμε όπως τό παιδί τή μητέρα του!

Τάκης: — Μιμίκα! Έλα νά προσευχηθούμε για κανέναν, που έχωσαν τό αίμα στα βουνά και στό λαγυδάκι για τό Σκουρό και τήν Πατρίδα!

(Τ' άδέρφια γονατίζουν μπροστά στό αικονοστάσι, έχοντας στό χέρια ή Μιμίκα τον Εζώνα. Άκούεται ή καρμάννα που χτυπάει προϊόνό.)

Επιτέως Δόγγη

ΑΥΟ ΕΥΘΥΜΑ

Κάποιος, κάποτε, καθότανε στην άκρογιαλιά και κάπνιζε. Όταν τελείωσε τό τσιγάρο του, άφου τούβαλε πρώτα απ' τήν πίπα, αυτό μέν τούβαλε στην εσέτη του τήν δέ πίπα τήν πέταξε στη θάλασσα.

Κάποτε ό σορός Νεύτων, γυρίζοντας στό σπίτι του, ύστερα από μία μαθηματική μελέτη, έβαλε νερό σ' ένα δοχείο, για νά βράση έν' αέρο συσζόμενος έβγαλε και τό ρολόγι του για νά κανονίση πόση ώρα θά βράση, αλλά τό μέν ρολόγι τούρριζε στό νερό, τό δε αέρο τό κράτησε στό χέρι του, για νά μετρήση πόση ώρα θά βράση τό...

Αδών Διαβολάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γιαννάκης: — Νά δής, Τοτό, όταν πηγα στην Άθήνα γνώρισα έναν άνθρωπο που μιμείται τόσο καλά τό πουλάι, που όταν τον άκούω, τον περισκελώνουν.

Τοτό: — Σκουδαίλο! Έγώ όταν πήγα στη Θεσσαλονίκη, γνώρισα έναν άνθρωπο, που όταν μιμείται τον κτερινό, κάνει τον ήλιο ν' ανατέλλη.

Αγγή

Ο Δάσκαλος: — Κλίνε μου τό παράθυρο Κώστα.

Κώστας: — Μά κλειστό είναι, κύριε!

Ταυρέτη

Καθισμένη στό παράθυρο του σπιτιού μας, σκέπτομαι κι' ό νους μου πετά στό περισπόμενα χρόνια. Η παιδική μου ζωή περνά από μπρός μου σαν μία σβυσμένη μελανή γραμμή, που σε μερικά σημεία ζωηρεύει. Τά σημεία αυτά είναι μερικά γεγονότα που μου φέραν ιδιαίτερη λύπη ή χαρά.

Έξαρνα σταματά σ' ένα σημείο και σκέπτομαι, σκέπτομαι και θυμούμαι. Θυμούμαι, άλλωστε, την αγαπημένη μου πατρίδα που είναι μακριά μου. Μου δόχεται στό νού όλη ή σκηνή της φυγής μας απ' την πατρίδα. Ξαναβλέπω τον έαυτό μου μικρή, μόλις πέντε χρονών, νά κρατώ μέ φόβο τό χέρι της μαμμάς μου, άκούω και πάλι τά κλάματα και τους θρήνους τριγύρω μου. Βλέπω τή θάλασσα μπροστά μου ν' άφρίζη μανιασμένη, σαν νά ήθελε νά μάς πλύνη κι' αυτή, κι' αισθάνομαι κι' άπόψε τό δίγος που είχα αισθανθεί και τότε. Ό σφραγός απλωνόταν από πάνω μας όλομαυρος, σαν νά μάς άπειλοσθε με τίς βροντές του.

Ό! αυτά περνούν για μία στιγμή από μπροστά μου, σαν σκοτεινή όπτασία, και χαρίζουν άκόμη πιά βραδεία στην ψυχή μου. Είμαι μακριά σου, αγαπημένη μου, γλυκειά πατρίδα, άλλα ποτέ δέ θά ξεχάσω τή ζωή που πέρασα στό ίερό σου χώμα.

Τά χρόνια έρχονται, περνούν κι' όλα ξεχνιούνται στό περσμά τους. Έσένα όμως κανείς δέ θά μπορούσεν νά σε βγάλη απ' την ψυχή μου, παρα μόνο ό θάνατος.

Λόμπες έσύ, λαμπρό μου άστέρμα κι' άς σε πατούν οί ξένοι. Νανούρισε την, ήσυχη γαλανή θάλασσα κι' είπέ της μ' ένα φίλημα γλυκό απ' τά κύματά σου πάνω σ' ένα βραχάκι, πόσο την αγαπώ και πόσο την έχω μέσα στην καρδιά μου.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΑΙΛΙΑΣΕΩΣ»

Άθήνα, 42 όδός Εδριπίδου, τήν 14 Μαΐου 1931

ΤΗΝ προπερασμένη εβδομάδα, έ φιλολόγους σύλλογος Παρνασός έκαμε ένα όρατο φιλολογικό μνημόσυνο του Πολέμη. Μίλησαν για τον άγαπημένο μας ποιητή οί κ. κ. Κρίτ. Σουρής και Άχιλλεύς Κύρου, κάιχτην τό μονόπρακτό του «Όνειρο» και άπαγγέλληκε ένα ποίημα του. Στην άρχή, ό πρόεδρος του Τμήματος των Καλών Τεχνών κ. Ίππ. Καρβίνας έκανε τήν εισήγησή. Κι' άνάμεσα στέλλα, άνέφερε ότι οί συνδρομητά της Διαπλάσεως, τά Έλληνόπουλα, έκαμαν μία φορά έρανο και κατασκευάσθηκε ή προτομή του Πολέμη, που ός τώρα όμως δέν κατορθώθηκε νά στηθί. Εύχαριστώ πολύ τον φίλο κ. Καρβίνα για τό τόσο καλά λόγια που είπα για μένα, για τον κ. Παπαδόπουλο, για τον κ. Εβονόπουλο, κι' έλπικω ότι, ύστερα από τή θερμή του έκκληση, ό Παρνασός θάναλάβη αυτή τήν άτέλειωτη υπόθεση της προτομής και θά κάμη τρόπο νά στηθί στό Ζάππειο, όπου κι' άλλων ποιητών προτομές έχουν στηθεί και δέ στηθούν άκόμη. Ως τώρα, οί ένέργειες που έκάμαμε, άπέτυχαν: ή Έπιτροπή του Έθνικού Κήπου άνήθησε έκεί μέσα μία θέση στον Πολέμη—τή θέση που είχε παραχωρήσει ή Κυβέρνηση. Ό πρόην δήμαρχος κ. Πάσης δέχτηκε νά στηση τήν προτομή στον κήπο του Δημοτικού Θεάτρου, δ τωρινός όμως κ. Μερκούρης δέν θέλησε. Κι' ή καιμένη ή προτομή, χρόνια τώρα, μένει και περιμένει στό έργαστήρι του γλύπτου. Νά ιδούμε: θά μπορούσεν ό Παρνασός νά τήν βγάλη στό φώς;

Χαίρω πολύ για τήν «τολήρη» σου άπόφαση, Άγγρακι. Κι' ήταν άληθινή τολήρη, άφο είνης τό φέβο ότι μπορούσα και νά μή δεχθώ τό γράμμα σου! Μά ήταν δυνατό; Κι' ή πιο ξένη νά μου έγραψες, θά τή δεχθούμ' όχι με άδελφή συνδρομητού μου που με διαδέχεται τόσον καιρό! Γράψε μου λοιπόν άδιστακτα. Τό κομμάτι σου θά κριθί μέ τή σειρά του. Άπαντώ και στό δεύτερο γράμμα σου: Οί λάσιες πολλέςων Άσκήσεων, που μπορεί νά διαφέρουν κατά μία άσημαντη, βοηθητική λέξη, λογαριάζονται όρθές. Τά μέλη ενός Συλλόγου δέν είναι ανάγκη νά έχουν όλα ψευδώνυμα. «Ραφανίς» θέλεις νά πής; Μά δέν είναι άσπρη—είναι φωτό, τό ρεπάνι. Η δέν διάβασα καλά τή λέξη!

Δόν Ζουάν, δ κ. Ε. σ' εύχαριστώ πολύ για τό γράμμα που τό έστειλες άφο είδής στον Κινηματογράφο τή «Στέλλα Βιολάντη». Κατάλογο των έργων του δέν είναι ανάγκη νά σοδ στείλη. Μπορείς νά πάρης έν' από τά τελευταία του βιβλία, οποιοδήποτε.—π. χ. τό «Ανάμεσα στό τρέφο γυναικείας»—και νά ιδής στό έξώφυλλο τον κατάλογο που γυρεύεις. Δέν λείπουν απ' αυτό τον παρά μόνο τά παλαιότερα βιβλία του, τά εξηγητημένα.

Προτιμούν όλοι τήν άνοιξη, Βιο-

λέττα, όχι ως προμήνυμα του κατοικητού, αλλά ως μία εύκρατη επαχθή, που δέν κάνει ούτε πολύ κρύο ούτε πολλή ζέση. Έου όμως, που τόσο σοδ άρέσει ή ζέση, μέ τό δικιο σου προτιμής τό καλοκαίρι. Πολύ μου άρεσε τό γραμματάκι σου όπου τόσα ζητήματα θέγες. Ένωσής ότι είναι άδύνατο νά μιλήσω εδώ για όλα. Θα σοδ διαβείσω μόνο τίς εύχαριστίας του κ. Φαίδωνος για τά καλά λόγια.

Μά γι' αυτό ίσα-ίσα, Κριτάκι, αυτό το έβουσε οί Άσκήσεις έχουν τόσους άριθμούς, όσες είναι οί έρωτήσεις ή οί ζητούμενες λέξεις (Ασχοπαίγνια, Μαγικά Γράμματα κτλ.) ώστε όποιος δέν τις βρίσκει όλες, νά μή χάνη τουλάχιστο κανεις που βρήκε. Π. χ. από τρία Ασχοπαίγνια βρήκε τά δύο; Έχει δύο λάσεις όρθές. Από τίς πέντε λέξεις ένό Μαγικού Γράμματος, βρήκε τίς τέσσερις; Έχεις τέσσερις λάσεις σωστές. Καί ότσι κανεθής. Θά πώ τά συγχαρητηρία σου στην Κυρά της Θάλασσας και στην Ήλιογέννητη για τά κομμάτια τους στη Σελίδα. Η λέξη «θρολάτι» που είδεις σ' ένα ποίημα της πρώτης, είναι δημοτική και σημαίνει γενικά μεγάλη κακοκαιρία: είδικά, κατά τόπου, άλλου σημαίνει ραγδαία βροχή, άλλου δυνατό άνεμος, άνεμοστρόβιλος, κτλ.

Μεγάλη ή λαπτόχη σου, Πέτρο Ρισσάκι, νά μη μου γράφεις τόσο καιρό, επειδή έβλεπες νά μου γράφουν πολλοί και νά μήν έξρω σε πούν νά πρωταπαντήσω. Άδικα όμως με στεροβούσε τήν εύχαριστήση, γιατί μ' ένα γράμμα λιγώτερο ή περισσοτερο, ούτε θά μίκαρινε ούτε θά μεγάλωνε ή άμηχανία μου. Έπειτα, άν όλοι έκαναν τό ίδιο, θάρχταν εβδομάδα που δέν θάχα ν' απαντήσω σε κανένα... Η λύπη που αισθάνομαι όταν βλέπεις τίς μεταβιβάσεις τήν άγάπη σου και στις φίλες σου και τίς προσομαξίες για στυνδρομητήριες. Θα πώ στην Ήλιογέννητη ότι τό κομμάτι της σοδ άρεσε τόσο πολύ, ώστε τό διάβασες τρεις φορές και τής στέλνεις ένα μεγάλο εύγε.

Διάβασα, Τζίνα, στις εφημερίδες για τόσες σημειoses που τράνταξαν τό νησί σας. Ό Θεός νά σε φυλάη!... Ναι, ό Άναβίος εξακαλωθεί νά Ισχυρίζεται ότι έγινε κάποιος «έπεισόδιος» που άποκατέτισε πάλι τίς άπαντίσεις της Κορναίης και που δέν μπορεί άκόμα νά τό ερχινάση. Νά ιδούμε!

Άπαντώ στην άπορία σου, Νικηφόρε Ούρανε! Μπορείς νά στείλεις κι' ένα κομμάτι, και δύο, και τρία. Κι' άμα δημοσιουθή ή άπορισητό τό πρώτο, νά στείλεις τέταρτο άμα δημοσιουθή ή άπορισητό τό δεύτερο, νά στείλεις πέμπτο, και κανεθής. Τριμηνίες στη Σελίδα δέν διαφέρουν πιά. Τίς «Κορναίκες» τίς άρχισα από τό 1896. Και στην άρχή έκανα δύο-τρεις τό χρόνο, Άλλά έταν καιρό που δ' Άναβίος πήγε στρατιώτης κι' έστειτα άρρώσθησε, κι' έπειτα... τεμπέλιασε, άναγκάστηκε και τίς άραιώσω. Γι' αυτό βλέπεις τό έρώμας μου νά μήν έχουν καρμιά.— Έ, βέβαια, παιδιά κάτω των 16 έτών δέν είναι δεκτά

στοις Κινηματογράφους. Έξαιρετικά για τή «Στέλλα Βιολάντη» άπέτρεφαν τήν είσοδο, αλλά τή δεύτερη έβδομάδα. Ο κ. Ε. σ' εύχαριστώ για δλ' αυτά!

Μεγίνα Αγγρακι, δέν μπορεί νά μη δεχθώ για τή Σελίδα ένα κομμάτι που τό έκαμαν έν συνεργασία» δύο δικαιοσύμαιοι συνδρομητά. Με τή διαφορά, ότι τό κομμάτι αυτό τόσος, κι' άς συμφωνήσουν. Θα φέρη δηλαδή μία υπογραφή: Δείκνας μέ τή σημασία στο πλάι σου ναρούμενα μετά τήν άποριση ή τή δημοσιουση, μόνο δ Δείκνας θάχη τό δικαίωμα νά ξαναστειλη Άλλοσώνια δέν θάξερνα λογαριασμό.

Ναι, Κυρά Φροσώνη, ξέρω τό περίφημο αυτό βιβλίο του De Amicis, «Cuore» («Καρδιά») και πολλά διηγημάτια απ' αυτό έχω δημοσιουσει σε παλιότερους τόμους μου. Άλλά τό «Αιμίλιανό Κόμα» δέν τό ξέρω, ή δέν τό θυμούμαι. Είναι διηγημάτια ή μυθιστορήματα; Για τό κομμάτι σου, μου φαίνεται παράξενον νά σοδ είπα πρό τριών μηνών πως ένεκρίθησαν και νά μή δημοσιουθήκε άκόμη κανένα. Θα εξείσω και θέ σου πώ.

Ανευρέτη Χαρά, σ' αυτό τό Δημοσίωμα των ψευδώνυμων θά ψηφίσεις μόνο τά κατά τή γνώμη σου όραιοτέρα ψευδώνυμα χωρίς νά λάβεις καθόλου όπ' όψει τήν επίδοσή του ψευδωνυμού σου στην κίνηση. Ναι, ό καλύτερος τρόπος για νά κάνη κανεις έφαρχής μικρά κομμάτια, που νά μήν άναγκαξεται νά τό περικόψη ύστερα για νά τό φέρη στο μέτρο, είναι νά γράφη μέ μικρές προτάσεις που νά λένε πολλά, και γενικά ν' άποφαιγή κάθε περίτο. Αυτός μάλιστα είναι κι' ό κανόνας του καλού έφους γενικά. Χρειάζεται μόνο προσοχή νά μη γίνεται κανεις στρυφνός και δυσνόητος από τή μεγάλη αυτομία. Σοδ εύχομαι επιτυχία σε όλα και περιμένε πιά νά μου γράφεις όταν θά βρίσκειαι ήσυχη κι' εύχωχημένη στην άγκαλιά της μαμμάς.

Στό προηγούμενο φυλλάδιο είδατε μία Άγγρακι του Συλλόγου των «Βατραχών» για μία γιορτή που θα κάμουν στό Βερτίξ. Νά πάτε όσοι κι' όσες μπορείτε και νά μου γράψετε τίς άντυπώσεις σας. Θα εύχαριστήθω πολύ άν ή γιορτή αυτή επιτύχη, γιατί θα γίνη μία καλή έρχή και θα δίνουν τέτοιες συχνά οί διαπλαστικοί Σύλλογοι, που και τό ταμεία τους θά έμιοχθούν και τή διάδοσή μου θά υποβοηθούν.

Άρατάς Έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν τήν εβδομάδα κι' οί έξής: Νίτσης Άδάμας, Χρισοθήρης, Πανελλήνιο Όνειρο, Μπομπουλλάνα, Έξυπνοίλια, Έρη Λοδού και Κατίνα Φίλιππου. Έβελήσας τίς παραγγέλιες των, εύχαριστώ για τό καλά των λόγια και περιμένω νά μου ξαναγράψουν.

Πολύν καιρό έχω νάναφέρω Σεσπάβια. Στό μεταξύ έσπαθήσαν κι' οί έξής: Γεωργιόλη, Δαχτάρα της Λευτεριάς, Εύθυμη Παρά, Άλεξάνδρα Ταμβιά, Νυφούλα τ' Ούρανού, Αευνός Κρόνος, Άλεξ. Βελισσαράτου, Τριφασί-

έτα, όχι ως προμήνυμα του κατοικητού, αλλά ως μία εύκρατη επαχθή, που δέν κάνει ούτε πολύ κρύο ούτε πολλή ζέση. Έου όμως, που τόσο σοδ άρέσει ή ζέση, μέ τό δικιο σου προτιμής τό καλοκαίρι. Πολύ μου άρεσε τό γραμματάκι σου όπου τόσα ζητήματα θέγες. Ένωσής ότι είναι άδύνατο νά μιλήσω εδώ για όλα. Θα σοδ διαβείσω μόνο τίς εύχαριστίας του κ. Φαίδωνος για τά καλά λόγια.

Μά γι' αυτό ίσα-ίσα, Κριτάκι, αυτό το έβουσε οί Άσκήσεις έχουν τόσους άριθμούς, όσες είναι οί έρωτήσεις ή οί ζητούμενες λέξεις (Ασχοπαίγνια, Μαγικά Γράμματα κτλ.) ώστε όποιος δέν τις βρίσκει όλες, νά μή χάνη τουλάχιστο κανεις που βρήκε. Π. χ. από τρία Ασχοπαίγνια βρήκε τά δύο; Έχει δύο λάσεις όρθές. Από τίς πέντε λέξεις ένό Μαγικού Γράμματος, βρήκε τίς τέσσερις; Έχεις τέσσερις λάσεις σωστές. Καί ότσι κανεθής. Θά πώ τά συγχαρητηρία σου στην Κυρά της Θάλασσας και στην Ήλιογέννητη για τά κομμάτια τους στη Σελίδα. Η λέξη «θρολάτι» που είδεις σ' ένα ποίημα της πρώτης, είναι δημοτική και σημαίνει γενικά μεγάλη κακοκαιρία: είδικά, κατά τόπου, άλλου σημαίνει ραγδαία βροχή, άλλου δυνατό άνεμος, άνεμοστρόβιλος, κτλ.

Μεγάλη ή λαπτόχη σου, Πέτρο Ρισσάκι, νά μη μου γράφεις τόσο καιρό, επειδή έβλεπες νά μου γράφουν πολλοί και νά μήν έξρω σε πούν νά πρωταπαντήσω. Άδικα όμως με στεροβούσε τήν εύχαριστήση, γιατί μ' ένα γράμμα λιγώτερο ή περισσοτερο, ούτε θά μίκαρινε ούτε θά μεγάλωνε ή άμηχανία μου. Έπειτα, άν όλοι έκαναν τό ίδιο, θάρχταν εβδομάδα που δέν θάχα ν' απαντήσω σε κανένα... Η λύπη που αισθάνομαι όταν βλέπεις τίς μεταβιβάσεις τήν άγάπη σου και στις φίλες σου και τίς προσομαξίες για στυνδρομητήριες. Θα πώ στην Ήλιογέννητη ότι τό κομμάτι της σοδ άρεσε τόσο πολύ, ώστε τό διάβασες τρεις φορές και τής στέλνεις ένα μεγάλο εύγε.

Διάβασα, Τζίνα, στις εφημερίδες για τόσες σημειoses που τράνταξαν τό νησί σας. Ό Θεός νά σε φυλάη!... Ναι, ό Άναβίος εξακαλωθεί νά Ισχυρίζεται ότι έγινε κάποιος «έπεισόδιος» που άποκατέτισε πάλι τίς άπαντίσεις της Κορναίης και που δέν μπορεί άκόμα νά τό ερχινάση. Νά ιδούμε!

Άπαντώ στην άπορία σου, Νικηφόρε Ούρανε! Μπορείς νά στείλεις κι' ένα κομμάτι, και δύο, και τρία. Κι' άμα δημοσιουθή ή άπορισητό τό πρώτο, νά στείλεις τέταρτο άμα δημοσιουθή ή άπορισητό τό δεύτερο, νά στείλεις πέμπτο, και κανεθής. Τριμηνίες στη Σελίδα δέν διαφέρουν πιά. Τίς «Κορναίκες» τίς άρχισα από τό 1896. Και στην άρχή έκανα δύο-τρεις τό χρόνο, Άλλά έταν καιρό που δ' Άναβίος πήγε στρατιώτης κι' έστειτα άρρώσθησε, κι' έπειτα... τεμπέλιασε, άναγκάστηκε και τίς άραιώσω. Γι' αυτό βλέπεις τό έρώμας μου νά μήν έχουν καρμιά.— Έ, βέβαια, παιδιά κάτω των 16 έτών δέν είναι δεκτά

έτα, όχι ως προμήνυμα του κατοικητού, αλλά ως μία εύκρατη επαχθή, που δέν κάνει ούτε πολύ κρύο ούτε πολλή ζέση. Έου όμως, που τόσο σοδ άρέσει ή ζέση, μέ τό δικιο σου προτιμής τό καλοκαίρι. Πολύ μου άρεσε τό γραμματάκι σου όπου τόσα ζητήματα θέγες. Ένωσής ότι είναι άδύνατο νά μιλήσω εδώ για όλα. Θα σοδ διαβείσω μόνο τίς εύχαριστίας του κ. Φαίδωνος για τά καλά λόγια.

Μά γι' αυτό ίσα-ίσα, Κριτάκι, αυτό το έβουσε οί Άσκήσεις έχουν τόσους άριθμούς, όσες είναι οί έρωτήσεις ή οί ζητούμενες λέξεις (Ασχοπαίγνια, Μαγικά Γράμματα κτλ.) ώστε όποιος δέν τις βρίσκει όλες, νά μή χάνη τουλάχιστο κανεις που βρήκε. Π. χ. από τρία Ασχοπαίγνια βρήκε τά δύο; Έχει δύο λάσεις όρθές. Από τίς πέντε λέξεις ένό Μαγικού Γράμματος, βρήκε τίς τέσσερις; Έχεις τέσσερις λάσεις σωστές. Καί ότσι κανεθής. Θά πώ τά συγχαρητηρία σου στην Κυρά της Θάλασσας και στην Ήλιογέννητη για τά κομμάτια τους στη Σελίδα. Η λέξη «θρολάτι» που είδεις σ' ένα ποίημα της πρώτης, είναι δημοτική και σημαίνει γενικά μεγάλη κακοκαιρία: είδικά, κατά τόπου, άλλου σημαίνει ραγδαία βροχή, άλλου δυνατό άνεμος, άνεμοστρόβιλος, κτλ.

Μεγάλη ή λαπτόχη σου, Πέτρο Ρισσάκι, νά μη μου γράφεις τόσο καιρό, επειδή έβλεπες νά μου γράφουν πολλοί και νά μήν έξρω σε πούν νά πρωταπαντήσω. Άδικα όμως με στεροβούσε τήν εύχαριστήση, γιατί μ' ένα γράμμα λιγώτερο ή περισσοτερο, ούτε θά μίκαρινε ούτε θά μεγάλωνε ή άμηχανία μου. Έπειτα, άν όλοι έκαναν τό ίδιο, θάρχταν εβδομάδα που δέν θάχα ν' απαντήσω σε κανένα... Η λύπη που αισθάνομαι όταν βλέπεις τίς μεταβιβάσεις τήν άγάπη σου και στις φίλες σου και τίς προσομαξίες για στυνδρομητήριες. Θα πώ στην Ήλιογέννητη ότι τό κομμάτι της σοδ άρεσε τόσο πολύ, ώστε τό διάβασες τρεις φορές και τής στέλνεις ένα μεγάλο εύγε.

Διάβασα, Τζίνα, στις εφημερίδες για τόσες σημειoses που τράνταξαν τό νησί σας. Ό Θεός νά σε φυλάη!... Ναι, ό Άναβίος εξακαλωθεί νά Ισχυρίζεται ότι έγινε κάποιος «έπεισόδιος» που άποκατέτισε πάλι τίς άπαντίσεις της Κορναίης και που δέν μπορεί άκόμα νά τό ερχινάση. Νά ιδούμε!

Άπαντώ στην άπορία σου, Νικηφόρε Ούρανε! Μπορείς νά στείλεις κι' ένα κομμάτι, και δύο, και τρία. Κι' άμα δημοσιουθή ή άπορισητό τό πρώτο, νά στείλεις τέταρτο άμα δημοσιουθή ή άπορισητό τό δεύτερο, νά στείλεις πέμπτο, και κανεθής. Τριμηνίες στη Σελίδα δέν διαφέρουν πιά. Τίς «Κορναίκες» τίς άρχισα από τό 1896. Και στην άρχή έκανα δύο-τρεις τό χρόνο, Άλλά έταν καιρό που δ' Άναβίος πήγε στρατιώτης κι' έστειτα άρρώσθησε, κι' έπειτα... τεμπέλιασε, άναγκάστηκε και τίς άραιώσω. Γι' αυτό βλέπεις τό έρώμας μου νά μήν έχουν καρμιά.— Έ, βέβαια, παιδιά κάτω των 16 έτών δέν είναι δεκτά

έτα, όχι ως προμήνυμα του κατοικητού, αλλά ως μία εύκρατη επαχθή, που δέν κάνει ούτε πολύ κρύο ούτε πολλή ζέση. Έου όμως, που τόσο σοδ άρέσει ή ζέση, μέ τό δικιο σου προτιμής τό καλοκαίρι. Πολύ μου άρεσε τό γραμματάκι σου όπου τόσα ζητήματα θέγες. Ένωσής ότι είναι άδύνατο νά μιλήσω εδώ για όλα. Θα σοδ διαβείσω μόνο τίς εύχαριστίας του κ. Φαίδωνος για τά καλά λόγια.

Μά γι' αυτό ίσα-ίσα, Κριτάκι, αυτό το έβουσε οί Άσκήσεις έχουν τόσους άριθμούς, όσες είναι οί έρωτήσεις ή οί ζητούμενες λέξεις (Ασχοπαίγνια, Μαγικά Γράμματα κτλ.) ώστε όποιος δέν τις βρίσκει όλες, νά μή χάνη τουλάχιστο κανεις που βρήκε. Π. χ. από τρία Ασχοπαίγνια βρήκε τά δύο; Έχει δύο λάσεις όρθές. Από τίς πέντε λέξεις ένό Μαγικού Γράμματος, βρήκε τίς τέσσερις; Έχεις τέσσερις λάσεις σωστές. Καί ότσι κανεθής. Θά πώ τά συγχαρητηρία σου στην Κυρά της Θάλασσας και στην Ήλιογέννητη για τά κομμάτια τους στη Σελίδα. Η λέξη «θρολάτι» που είδεις σ' ένα ποίημα της

κό Κουρούπι, Ίω. Β. Βουρούσις, Κατεγάν Μιαούλις, Ρωμανική Βοσκοπούλα, Όλιγία Κ. Κουφοδόντη, Μενεξεδένια, Πόπη Παγαύλα, Θουκυδίδης, Λίττα Καζούρη, Σύλλογος «Βάτραχος» Καυεία, Γαλανόλευκη, Κύννος της Εθνικής, Κούλα Ρούζη, Ξεφαννούλα, Υπερφυσικός Μπεμπές, Ανμόσιος της Άνδρου, και Λούλα Σεβαστιάδου.—Εύχαριστώ απ' την καρδιά μου τα καλά μου παιδιά κι' άλλω να εξακολουθήσουν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ουδέ ανανεώνεται, αν δεν συνοδεύεται από τή δημοσίευση, αρ. 10.—Τα εγκρινόμενα ή άνανεούμενα ισχύουν ως την 30 Νοεμβρίου 1931. Όσα συνοδεύονται από Α, ένθικου σε άρθρα και δσα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Άρλίτα, κ. (3); Παλαβή Α', κ. (1), Παλαβή Β', κ. (1), Παλαβή Γ', κ. (1) Παλαβή Δ', κ. (1) Άνυπότακτος, ά. (ΕΛ).

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Περιπλοκάς, ά.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Κυράν της Θάλασσας (εύχαριστώ πολύ για τις ύβρατες πρωτομαγαδάτικες άγκυρώμενες) 'Ηλιογέννητην (και σένα) έστειλα πέντε τετράδια) 'Αιμυρορίαν (και τό πρωτομαγαδάτικο γράμμα σου μου άρεσε πολύ, και τό σονέτιο στην 'Ανοξή κρήνη πού είναι κλεισμένος ο αριθμός σου' μπορηίς όμως να μου τό ξαναστείλεις — γραμμένο και κάπως πού πλατιά—σαν θα ξανανοξήγ) Γιούλι (από, είδες, σου, ένέκρινα' πολύ μου άρεσε τό πρώτο σου γραμματάκι κι' άλλω να μου γράφεις συχνά) 'Ελισαβιλέχτην Πορφύραν (χαίρω πού έγινε καλά ή διεδομένης είναι κανονική γιατί Η. Α. είναι τό πραγματικό του όνομα' ώστε μπορηίς να το γράφεις έτσι) Βύρωνα (καμιά περφόρηση! σύμπτωση μόνο' να, και τόττα σου τό γράμμα ήλθε σε τό χέρια μου άφού έξαντλήθηκα ο χάρος' εξετέλεσα όμως τις παραγγελίες σου' τό «Δαυίδ» γράφεται έτσι, με ύφιλαν' με ήητα τό γράφουν μερικοί δημοτικιστάι πού γράφουν και «άβγη», «άβγο» κτλ.) 'Εδαιοθήτην Καρδούλαν (ελαβα, εύχαριστώ' τό μου έστειλα) 'Μαμαρωμένον Βασιλείαν (με μεγάλη μου χαρά θά σ' έδωκα' τό «χατήρι» όρθότερα πρέπει να γράφεται με γιώτα, «χατήρι», άφού είναι από τό τουρκικό' άλλα τό συνταιριάζουν μ' άλλα δμοιοκατάληκτα πού γράφονται με ήτα: «ποτήρι», «ποτιοτήρι» κτλ. κι' αυτό στη γραπτή γλώσσα γίνεται συχνά) 'Εθνολμον 'Αεζόν (ή λίσος σου δεν είναι ουστή, και τώρα βέβαια θά τό είδες) 'Μύθον της Άνδρου (στο έρχόμενο) 'Ξελάβον Βορειοπειρωτήν (βέβαια, τώρα μπορηίς να μου έτοιμάσης κανένα άλλο' τό «κωνίτσια» πού σημαίνει «χωράφια πολλά σπαρμένα στόρι», δεν ήθελε κεφαλαίο Μ σάν κύριο όνομα, άλλα τό πολύ-πολύ εισαγωγικά, ή άραιά στοιχεία, σάν ιδιωτικά ή λέξη) 'Αναγία (χαίρω πολύ' θά είδες την έγκρισή του ψευδωνύμου' τό λυσόχ, τιμάται αρ.

3.50) 'Χλωμήν Νεράϊδαν (εύχαριστώ για τό καλά λόγια' για τό κομμάτι πού λες θά φάω και θά σου πώ) 'Τρία (της «Τόμπολας»—ελαβα, εύχαριστώ' χάρηκα πολύ πού πέρασα αυτή ή άρρωστια, πού σε βασάνισε ένα μήνα) 'Μυρτίλον (έχει καλώς) 'Πόσην Παπαθανάδη (ούτε ή δική σου λίσος είναι σωστή' ος τρεις πύργους έχεις τόν ίδιο αριθμό κουκουδάκιες) 'Σαραβαίον, 'Ιθώμην κτλ. κτλ.

'Ατλαντίδα, 'Απκιανόν 'Ιω, 'Νυφούλαν τ' 'Ούρανόν (έστειλα).

Είς δσας επιστολάς ελαβα μετά την 12 Μαΐου, θ' άπαντήσω στο έρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 254ου διαγωνισμοδ λέσεων. Αι λίσες τού φύλλου τούτου είναι δεκαί μέχρι της 16 'Ιουλίου.

321. Λεξιγράφος

Τό πρότερον είναι άρθρο. Τό δεύτερον άρθρο Πού είνεναι στο φαί σου' Καί τ' ελο μου άν τό κάνης Με όμορφο καιρό. Θά εύφρανθή ή ψυχή σου. Διαβατήρικο Ρευλ

322. Λογοπεινιτικός Λεξιγράφος

'Οτιδήποτε είδω-πέρο, Κατά λάθος πές, αν χρύσης. 'Αρχαίον ήρωα, κατέρη 'Άλλου ήρωα θάναστήσης. Πανελληνίον 'Οστειρο

323. Συλλαβογράφος

Αυτό νότες απ' τή μουσική, 'Άλλά την έκκλησιαστική, Σού φτάνουν τάχα να ζωστής; Αυτό κιό σ' θά μάς τό πής. 'Νυφούλα τ' 'Ούρανόν

324. Μεταγραμματισμός

Τό λευκό, σερνύ λουλούδι — Τέτοιον θάυμα άλλο δεν είδα — Μ' άλλαγή ένός φύλλου μόνο Μπαίνει εδής στήν άλωσία 'Ανολεούσια

325. Χειρόμυλος

+ * * * *
+
* * + * *
* * + * *
* * + * *
+
* * * + * * *
* * * + * * *
* * * + * * *
* * * + * * *

Οι σταυροί καθέτας: ισρά πόλις. Οι άστερισμοί καθέτας: άγλωννμία. Σταυροί και άστερισμοί οριζοντίας, έκ τών άνω: ένίδετον, ιδιότης τών σωμάτων, μέρας της πόλεως, τρακικόν, όρος της Ασίας περιφώνον έν της Γραφής, αρχαίος θεός, χώρα της Ρωσίας, αρχαίος φυσικομαθηματικός. 'Ιούλιος Καίσαρ

326. Κρυπτογραφικό

12342563—Περγόν
252332 — Ίντλος
36142 — Βασίλισσα
4363 — Έλίδετον
5263 — 'Ιερών
6143 — Έρπετόν

Βιελέτα

327-331. Μαγικόν Ζώον

Τη άνταλλαγή ένός γράμματος έκαστης τών κάτωθι λέσεων δι' ένός ζώου, πάντοτε τού αυτού, να σχηματισθουν άνευ άναγοματισμοδ άλλαι τόσαι λέξεις:

άλλος, μαία, βήμα, μαρός, θεία Κυρά της Θάλασσας

332. Διπλή Άκροστιχίς

Τά μέν αρχικά τών κάτωθι ζητουμένων λέσεων αποτελούν μυθικό ήρωα, τά δε δεύτερα γράμματα τόπον μακάρων:

1, 'Ο 'Ευρύος μας' 2, 'Όρος της 'Ελλάδος' 3, 'Αρχαίος ήρωα' 4, Μυθικός λατός' 5, Τραγικός βασιλεύς' 6, 'Ακόλουθος θεού.

Ναί:

333. Ποιήλη Άκροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα της πρώτης τών κάτωθι ζητουμένων λέσεων, τό δεύτερον της δεύτερας, τό τρίτον της τρίτης και καθέτης άποτελούν περιφώνον όρος:

1, 'Όμηρος βασιλεύς' 2, Πάτηρ μεγάλου ιστορικού' 3, Νήσος τού Αιγαίου' 4, 'Εκτασις άκατοίκητος' 5, Θηβαίος στρατηγός' 6, Μεγάλη θυγή' 7, Βασιλεύς της Κορίνθου.

Τριτάκι

334. 'Ελλειποσύμφωνον

α - αμα - αμα

Ίσχύ, τού Περικλέον

335. Γεΐφος

τι	τι	ο	το	το
Οι	πλ	οὐν	καλόν	
τι	τι	το	το	
τι		το	το	

'Αδφο Διαβολάκι

Διά τούς Γαλλομαθείς

336. Charade

Tendre animal familier
Et division du calendrier,
Ce n'est pas, je crois, difficile
De former un animal utile.
(Πρωτότοπον) 'Ερείκη

337. Rébus

Alice ainée a corps fou.
Ευδότης Παξίνος

Α Ψ Ξ Ξ Ξ

των Πνευμ. 'Ασκήσ. τού φύλ. θ

65. Μύθος (μή κώνος). — 96. 'Ηρα (ή, Ρε). — 97. Πελαγός-πέλαγος. — 98. 'Άλλος-σώλ, λά. — 99.

ΑΣΤΑΚΟΣ 100. ΜΙΝΩΤΑΥ-ΣΤΑΚΩΝ ΡΟΣ ('Ινώ, ΝΙ-ΤΑΒΑΝΟΣ συρος, 'Ορίων, ΑΠΑ ΕΓΑ ΚΩΝΕΙΟΝ Τόμορος, 'Αϊώς, ΟΝΟΜΟΣ ύμνος, Ρώμος, ΟΙ-Σ Ω Σ Α Ν Η νοσοί, Σταυρός.) — 101-106: 'Οθων, ΣΟλων, ΔΙΟ-γώνης, 'ΗσίΟδος, Γρηγόριος. — 106. ΑΡΗΣ ('Αγαπά, Ρίτω, 'Ηττα, Σκληρός). — 107. Γέν δπ' έμέ τίθηται, Ζευ, σ' δ' 'Ολυμπόν έχε. — 108. 'Η 'Οδησός είναι πόλις της Ρωσίας ('Ιώ, δις ός, ήν επ' ελ εις τίς, ρω, σι, άς.)

ΜΗ ΑΝΕΜΟΝΕΙΤΕ πός κάθε πρσφ- γελία σας, για να εκτελείται όμωσ, πρέπει να συνοδεύεται και με μία τυπωμένη ταβίτα, άπ' ατές με τις όποιες σέσ στέλνεται τό φύλλο κάθε έβδομάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΛΑ'—367/
Α στέρα της Μαριάς, 'Ερημη Μικρο-λας, για τή γιορτή σου γίλις εύχες. Δωδέσρη Χχρά

ΛΑ'—367 δις/
Στην ΠΕΡΙΠΛΟΦΑΔΑ, Γιά τή γιορτή σου εύχρηαι χρόνια πολλά να ζήσης και πάντοτε στο έίο σου. ΚΡΕΤΑΝΗ μου, να εύχλησης. 'Ανδιμένη Τριανταφυλλιά

ΛΑ'—368/
Α νταλάσσω τετραδίοκια, ήθεποιός. Δ δ σ: ΓΑΑ'—229). 'Απαντ' ήμεσος. Μπουπερίλινα 'Υποψηφ. Δημοφης.

ΛΑ'—369/
Στείλατε έλοι στον Διαγωνισμό (ΑΑ'—326). Γαρόνια, Χαρωμή, Ελάβατε; Πληγωμένες Χρυσάτσες

ΛΑ'—370/
Δ άκου της Μοναχίς, ο κούντος σου σ' αγγίγει τό χροάτι σου (1) και σου δίνει μια τόσο ένθαρρητική ματσούλα, πού να σε κέρη για φούζης σε λά μου τίτρε τό πρώτο γράμμα είνον τών έλεγ- θήτων Α α α α... ε (από κάποιο γράμμα σου). Τριανταφυλλένιο Δάκρυ

ΛΑ'—371/
Α σποη ή προσευχή σου, Δέν Ζευάν, γιατί οδύδωτος προσέβαλα την επιστήμη σου; Είς την δημοσίευση θυμάκτα έν ή φίλεις, είσαι άσυμφωνάτος. ΓΟΡΔΙΟΣ ΒΕΜΟΣ

ΛΑ'—372/
Μ ήμέξ; Σαπονοφόρακα, σ' ετ' ή- λιες χαριστώ 'Νυφούλα τ' 'Ούρανόν, χί- λιας σγγνημίες θ' άπαντήσω. Σελία, ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ Καλλιτέχνη, Σελία, άλλόζωσκ τετραδίοκια δ' αίσ: (ΑΑ'—236). ΧΡΥΣΟΕΙΡΗ 'Ενομοστος 'Αλάχη

ΛΑ'—373/
Πρωτομαγιάτικος στό Διαπλαστικό- σπό, σ'ς χαριστώ 'Υποψηφ. Έξνοια- στον 'Απόλην! Τριανταφυλλένιο άδερμο, Μπουπερίλινα. Μικροβίβλια, άλλόζω- γρασά με κορίτσια 12-15 έτών. Δίσις: (ΑΑ'—236) δια ΑΡΑΙΤΑ

ΛΑ'—374/
Διαλασσοπούλα !!! μ' ήγυράτε να ψηφί- σετε τό ύπεροχο ψευδώνυμο

ΛΑ'—375/
ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

ΛΑ'—376/
Ε εύχαριστώ θερμή δσας με φίλιόσι. 'Ε- διατίφρος Μεγ. 'Ελλάδα, Γκαίτε, Λαπουνοφορσκα, Φρακνίνα. ΧΑΡΥΤΗ ΤΗΣ ΜΥΣΤΕΡΙΑΣ

ΛΑ'—377/
ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

ΛΑ'—378/
Π αιδά, Μη ήγυράτε τή γιορτή μας. Θά πνήν σ'ας 29-5-31 (5 1/2—9) στο 3Α: ΛΟΝ VERTICE. 'Ακαδημίας 49. Πρόγραμμα πλαίοιο. Περιλαμβάνεται ο' αέτό και χο- ρός με πλήρη όρχήστρα. Μη λήψη κί- νησ, Εισιτήρια μετά φόρου όρ. 15. Πω- λούται: 'Ελληνισμ 34, Αίόλου 49. Στόν Πειραιά, Φίλωνος 96 Μαρδοχ. Καμάρσεως Θεοτόκου 15.

ΛΑ'—379/
Θ έλόντας σάν ή χιονιά σφοριστέι στό μαλλιά μου νόχο λίγες θύμισες της πε- ροσμένης μου νεότητος, ζητά από δλους ες ένα τετραδίοκιο. Γράψτε μου Βασ. Χατήρ αντωνίου, 'Αναβράτων 8, Μαρδοχ, διά: Βάτραχο Νο 15

ΛΑ'—380/
Διαλασσοπούλα-ες, έχετε δικαίωμα να ψηφίσετε όδκα ψευδώνυμα' όδοσσε και ένα ήφορ στο ποιητικό ψευδώνυμο.

ΛΑ'—379/
Γ όρβιε Δεσμέ, υπερίσες !!! αελίς ή γαίδορος τόν πετινόν κεφάλ. Βάγ- κνες 'Εσπιν ήδ άπληντος. Λόσγκριν—Νοστροδάμος

ΛΑ'—380/
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΡΟΝΙΜΩΝ

ΛΑ'—381/
ΑΡΝΗΟΣ: ΠΑΛΑΒΗ Α'

ΛΑ'—382/
Α ΠΑΡΗΟΣ: ΠΑΛΑΒΗ Β'

ΛΑ'—383/
Ταίριος: Παλαβή Γ'. 'Αποκαλύ- φων: Παλαβή Δ'. Αγαλλάσσομεν ή- θεποιός, ή κάθε μια χαριστά. Δίσις: 'Ανθ. Στράτογλου, Κολοκοτρήνη 16, Θεσ- σαλονίκια.

ΛΑ'—384/
Η Παλαβή Δ' άλλόζωγραφεί στη Δίση τού Συλλόγου.

ΛΑ'—382/
Α γαυνισμός τού Νεανώσατικόν Επ- έν. 'Επέχον: Σαίβια. Χρυσάλλις, Γαρόνια. Δάρα έστέλησαν.